

THE ATMANAND PRAKASH REGISTERED No. B 431

{ શ્રીમદ્વિજયાનન્દસૂરિસદ્ગુરુન્યો નમઃ }

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

{ સેવ્યઃ સદા સદુરુ કલ્પવૃક્ષઃ }

સમ્યક્ત્વં સત્ પ્રદત્તે પ્રકટયતિ ગુરૌ વીતરાગે ચ મક્તિ
માધુર્યં નીતિકલ્યા મધુરફલગતં રાતિ સંસારમાર્ગે ।
ધવ્યાનારોહયત્વાત્મહિતકર ગુણસ્થાનેપાર્થે પ્રકૃષ્ઠાં
આત્માનન્દપ્રકાશઃ સુરતરુરિવ યત્સર્વકામાન્ પ્રસૂતે ॥૧॥

પુસ્તક ૧૩. } વીર સંવત્ ૨૪૪૨ અષાઢ. આત્મ સં. ૭૧. } અંક ૧૨મો.

પ્રકાશક—શ્રી જૈન આત્માનન્દ સભા,—ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ.	નંબર.	વિષય.	પૃષ્ઠ
૧	પ્રભુ સ્તુતિ....	૨૧૭	૮	શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર મહારાજ....	૩૨૩
૨	શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ મહારાજની જ- યન્તી પ્રસંગે ચિરમરણીય આવાહન. ૨૬૮	૨૬૮	૯	શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિ મહારાજના પ- રિવાર મંડળના મુનિરાજના આતુર્માસ. ૩૨૩	૩૨૩
૩	કર્મ મિમાંસા.	૨૬૯	૯	અંધાવલોકન અને તે સંબંધે ખાસ આભાર.	૩૨૪
૪	શ્રી વીરપ્રભુ ભાવપૂર્ણ સ્તવ.	૩૦૮	૧૦	શ્રી ગીરનારજી તીર્થે આતુર્માસ અને ગુરુવંદન કરવા જવા માટે વિમલિ. ૩૨૪	૩૨૪
૫	આદર્શ જીવન.	૩૦૯			
૬	કષાય.	૩૧૬			
૭	સુક્રતસુક્રતાવલી—અનુવાદ.	૩૧૬			

વાર્ષિક—મૂલ્ય રૂ. ૧) ટપાલ ખર્ચ આના ૪.

ધી આનંદ પ્રીતીશ પ્રેસમાં શાહ શુભાખ્યંદ લલ્લુભાઈએ છાપ્યું—ભાવનગર.

અપાક શુદ્ધ ૧૦ થી ભેટની બુકના વી. પી. શરૂ કરવામાં આવેલ છે.
તેરમા વર્ષની અપૂર્વ ભેટ.

“ શ્રી ચંપકમાલા ચરિત્ર ”

(ગુર્જર—અનુવાદ)

(અદ્ભુત મનોવેદક શીયલના મહાત્મ્યને જણાવનાર રસયુક્ત કથા.)

જૈન ધર્મના શ્રીમાન્ ભાવવિજયજી વાચકનો રસ-અલંકારયુક્ત આ લેખ ઉત્કૃષ્ટ પદે આવેલો છે. આલંકારિક અને રસિક ભાષામાં ઉતારેલું આ સતીચરિત્ર અતિ રસિક અને સુખોદક છે. ચરિતાનુયોગની ઉપયોગિતા જે જે વિષયો પરત્વે સિદ્ધ કરવામાં આવી છે તે આ ચરિત્રના વિષયમાં સંપૂર્ણ રીતે દર્શાવવામાં આવી છે. ધર્મનો પ્રભાવ, શીયલ-સદાચારનું મહાત્મ્ય, ભાવનાની લવ્યતા આ ચરિત્રમાં પ્રત્યેક પ્રસંગે ઉછળે છે. એકંદર રીતે જૈનોના ધાર્મિક અને સુખોદક ચિત્ર તરીકે આ ચરિત્રનો લેખ અતિ ઉપયોગી છે, જેથી વાચકના હૃદયમાં આ ગ્રંથનું સ્વાભાવિક અનુમાન થાય તેવું છે. સર્વ સ્ત્રી પુરુષોને વાંચતાં આનંદ સાથે ધર્મયુક્ત બોધ આપે અને સદ્વર્તનશીલ બનાવે તેવો આ ગ્રંથ છે.

આ ચરિત્રનો મૂળ ગ્રંથ (સંસ્કૃત) અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલો છે. તે મૂળ ગ્રંથના આશયને અવલંબી તેનો અનુવાદ પણ શ્રીમાન્ મહારાજ શ્રી મૂળચંદ્રજી ગણિના પ્રશિષ્ય મુનિરાજશ્રી મણિવિજયજીએ શુદ્ધ અને સરલ કરેલો છે, વળી સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓને સુગમ પડે તેટલા માટે ભાષાંતરમાં પણ શ્લોકના અંકો મૂકવામાં આવ્યા છે.

સદરહુ ગ્રંથનો બહોળો ફેલાવો થવા, તેમજ અમારા માનવંતા ગ્રાહકો પણ આવા ઉત્તમોત્તમ અપૂર્વ ગ્રંથનો અમૂલ્ય લાભ લે તેવા ઇરાદાથી આ વર્ષે ઉક્ત ગ્રંથ ભેટ આપવાનો ઇરાદા કરવામાં આવેલ છે, જે ગ્રંથ તૈયાર થયેલ હોવાથી અપાક શુદ્ધ ૧૦ થી અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને વી. પી. થી મોકલવા શરૂ કરવામાં આવેલ છે. દરેક વર્ષે ધારા મુજબ નિયમિત ભેટની બુક આપવાનો કમ માત્ર અમારોજ છે, તે અમારા મુજબ બંધુઓના ધ્યાન બહાર હરીજ નહીં.

અમારા માનવંતા ગ્રાહકો ભેટની બુકનો સ્વીકાર કરી વી. પી. સ્વીકારી લેશે એમજ અમેને સંપૂર્ણ ભરૂંસો છે. છતાં અત્યારસુધી ગ્રાહક રહ્યા છતાં ભેટની બુકનું વી. પી. જે ગ્રાહકોને પાછું વાળવું હોય અથવા છેવટે બીજા બહાના બતાવી વી. પી. ન સ્વીકારવું હોય તેઓએ મહેરબાની કરી હુમણાંજ અમેને લખી જણાવવું કે જેથી નાહક પોરટના પૈસાનું લુકસાન સંભાને ખમવું પડે નહીં, તેમજ અમેને તથા પોસ્ટખાતાને નકામી તરફીમાં ઉતરવું ન પડે. એટલી સૂચના વી. પી. નહીં સ્વીકારનાર ગ્રાહકો ધ્યાનમાં લેશે એવી વિનંતિ છે.

આ સભામાં આ માસમા નવા થયેલાં માનવંતા સભાસદો.

૧ શા. આણંદલાલ હરગોવત્તલાલ વર્ધમાન રે. સીનોર બી. વ. લાલકેમેચ્ચર.

રીપોર્ટ.

અમારા માનવંતા સભાસદો અને મુજબ ગ્રાહકોને જણાવવા રગ્ન લખ્યે છીએ કે આ સભાનો ત્રીવાર્ષિક રીપોર્ટ હાલમાં પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યો છે, જે ભેટની બુક શ્રી ચંપકમાલા ચરિત્ર જે વી. પી. મોકલવામાં આવે છે, તેવી સાથે આ રીપોર્ટ ભેટ મોકલવામાં આવશે, તો તે સ્વીકારી લેવા નમ્ર વિનંતિ છે.

શ્રી આત્માનન્દ પ્રકાશ.

इह हि रागद्वेषमोहाद्यजिज्ञूतेन संसारिजन्तुना
शारीरमानसानेकातिकटुकडुःखोपनिपात-
पीकितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
पदार्थ परिज्ञाने यत्नोविधेयः ॥

પુસ્તક ૧૩] વીર સંવત્ ૨૪૪૨, અષાઢ. આત્મ સંવત્ ૨૧. [અંક ૧૨ મો.

આરાધના-પ્રકાર.

પ્રમુસ્તુતિ.

(શિખરિણી છંદ.)

બની પ્રેમી પૂરો જિન ચરણમાં ચિત્ત લઈ જા,
વમી વકાચારો વિવિધ રસથી દૂર થઈ જા;
ભમી ભોગી થઈને ભવ-વિપિનમાં ખૂબ ભટક્યો,
રમી રાતો થઈને વિષય-મધુને કાજ લટક્યો;
ખમી કષ્ટો કાળાં ધન-મમતથી તું ન અટક્યો,
કમી ના રાખી તેં કરમ કરતાં ધર્મ ન ટક્યો.
ગણીને બાલૂડો નિજ-શરણમાં નાથ લઈ જા,
હવે તો હાર્યો હું હરદમ મને હામ દઈ જા;
જગાવી જ્યોતિને મુજ હૃદયનો દીપ થઈ જા,
ગિરાજ બહુમાને મન-ભુવનનો (માં) દેવ થઈ જા.

રત્નસિંહ દુભરાકર.

૨૯૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

❀ શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિજીને ઇમની જયન્તી પ્રસંગે ચિરસ્મરણીય આવાહન

(રાગ ખિલાસ-ઝૂલાણા છંદની ચાલ.)

વિજય આનંદસૂરિ તણા ગૌરવે,^૧ લવ્ય ભારતભૂમિ શી વિરાજે;
જેમના સદ્ગુણો જગતમાં વિસ્તરી, જીવન નવ અર્પતા જડ^૨ સમાજે. ૧

જીવન જેતું સદા પ્રબળ પુરૂષાર્થમય, યોજતા અજ્ઞતા દૂર કરવા;
બહેંચતા જગતને તત્ત્વરસ વાનીઓ,^૩ શુદ્ધ સૌહાર્દથી^૪ પાપ હરવા. ૨

ન્યાયની કોટિથી તત્ત્વનિર્ણય કરી, અર્પતા યાન^૫ લવ અખિધ^૬ તરણે;
તત્ત્વ આદર્શથી તિમિર અજ્ઞાનનું, જે હરે સૂર્ય સમ જ્ઞાન કિરણે. ૩

જૈનની જ્યોતિ પશ્ચિમમાં પ્રકટવા, તત્ત્વસ્ફુલ્લિંગ^૭ વીરચંદ્ર પ્રેર્યા;
ક્ષત્રિય વીર્યના વેગથી સંશયો, સજ્જનોના સદા સદા વેર્યા. ૪

સત્ય સમન્વવતા જગતને જૈનના, શાસ્ત્ર બળથી કરી વિજય વૃદ્ધિ;
મૂલ જે મોહનું સ્વપર સદ્જ્ઞાનથી, અપહરી અનુભવે આત્મઝલ્લિ. ૫

ઉચિત આચાર્યને ધીરતા રાખીને, તૃતીય પરમેષ્ઠિપદને દીપાવ્યું;
જ્ઞાનફળ વિરતિના નિયમ અવિચલપણે, સાધતાં સ્વપર દુઃખ ઉપશમાવ્યું. ૬

પૂર્વ પશ્ચિમના સંક્રમણ કાળમાં, જન તણી વૃત્તિને^૮ ઉચિત આપ્યું;
ચરણકરણાનુયોગે સદા રત^૯ થઈ, વ્યથિત^{૧૦} હૃદયોતણું દુઃખ કાપ્યું. ૭

વિંશતિ અધિક આ વર્ષમાં નમનથી, ભક્તિની અંજલિ એ સ્વીકારો;
સિદ્ધગિરિ શૃંગમાં હર્ષના રંગમાં, જય કરો પ્રતિદિન સુપરિવારો. ૮

F.

* શ્રીમદ્ સૂરિજીની જયન્તી નિમિત્તે આ કાવ્ય અમોને ગતાંકમાં દાખલ કરવા માટે મળે-
લું હતું, પરંતુ સ્થળસંકાયને લઈને આ અંકમાં સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે. મેનેજર-

૧ માહાત્મ્યથી. ૨ જડવત્ થઈ ગયેલા. ૩ ભાતભાતનાં પકવાનો. ૪ બંધુભાવથી. ૫ નૌકા. ૬ સમુદ્ર. ૭ મુખ્ય સિદ્ધાંતો. ૮ અંતઃકરણની પરીક્ષા કરીને. ૯ સાવધાન. ૧૦ સં-
શયથી પીડાતા.

કર્મભિમાંસા.

૨૯૯

કર્મભિમાંસા.

(૨)

સ્થૂલ તેમજ સૂક્ષ્મ પ્રદેશ ઉપર-ભૌતિક તેમજ માનસ ભૂમિકા ઉપર-કારણ કાર્યનો મહા નિયમ એકજ પ્રકારની અચળતાથી પ્રવર્તે છે અને તે નિયમ કોઈથી કોઈ કાળે નહીં ઉલટાવી શકાય તેવો દઢ છે એમ આપણે ગતાંકમાં જોઈ ગયા છીએ. જો આમ છે તો પછી આત્મા કર્મના અચળ નિયમની સાંજુસીમાંથી કદાપી કેમ મુક્ત થઈ શકે એ પ્રશ્ન ઉદ્ભવવા યોગ્ય છે. હમે તેનો ઉત્તર આપવા યથામતિ, યથાશક્તિ પ્રયત્ન આ સ્થાને કરીશું.

કર્મની સત્તા સામે આત્મા જે પ્રકારે પોતાનું બળ અજમાવી શકે છે અને તેના સામાર્થ્યને નિર્બળ કરી નાખી શકે છે:-(૧) કર્મની સામે તેના વિરોધી કર્મની સત્તાને પ્રેરવાથી અને (૨) કર્મની સત્તાના પ્રવર્તનકાળે, તેવા પ્રવર્તનથી આત્મપ્રદેશ ઉપર ઉપસ્થિત થવા યોગ્ય સુખદુઃખમય લાગણીથી અતિરિક્તપણું સેવવાથી. આ પ્રકારમાંથી પૂર્વનો પ્રકાર સરલ છે અને ઉન્નતિ કર્મની સામાન્ય શ્રેણીમાં સ્થિત આત્માઓ સહેલાઈથી અનુસરી શકે તેવો છે. બીજો પ્રકાર માત્ર જ્ઞાનીઓ વડેજ સમજવા અને અનુસરાવા યોગ્ય છે. કેમકે એ નિયમને ગતિમાન કરતા પહેલાં આત્માએ પોતાના આંતરિક બળનું (subjective force) સવિશેષ અનુશીલન કરવાનું હોય છે. પ્રથમનો પ્રકાર એ હથીઆર સામે હથીઆર ફેંકી કર્મની સત્તાને ચૂર્ણ કરવાનો છે અને બીજો પ્રકાર એ સમભાવથી પૂર્વે ગતિમાન થએલા કારણોના ફળને અગ્રંધ પરિણામે ભોગવી ક્ષય કરવાનો હોય છે. આ બીજો પ્રકાર કાગળ ઉપર અક્ષરરૂપે જેવો સહજ અને શક્ય ભાસે છે તેવો નથી. આપણે નિરંતરના વાંચનથી “ સમભાવ ” શબ્દ સાથે ટેવાઈ ગયા છીએ પરંતુ એ શબ્દની સાથે શું ભાવના વળગેલી છે તેનો સ્પષ્ટ અવબોધ બહુ ઓછા મનુષ્યોને હશે. અધિકાર પ્રાપ્ત થયા વિના સર્વ પ્રકારના વાંચનથી પરમ રહસ્યમય શિક્ષણ પણ આપણને સામાન્યવત્ ભાસે છે એનું “ સમભાવ ” અને તે શબ્દનો વ્યવહારના સંમર્દમાં પ્રતિક્ષણે થતો ઉપયોગ એક સરસ દ્રષ્ટાંત પુરૂં પાડે છે. એક મનુષ્યને સહજ કદનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થતા તેના બંધુ મનુષ્યો તે કદને “ સમભાવ ” થી ભોગવી લેવાની અર્થાત કર્મની સત્તાને નિસત્વ કરવાનો જે બીજો પ્રકાર હમે ઉપર ગણાવ્યો છે તેનો અમલ કરવાની, સુચના આપે છે. સલાહ આપનાર કે લેનાર જેમાંથી એકેને પોતે શું કહેવા માગે છે કે સામો મનુષ્ય શું સુચના ગ્રહણ કરવા માગે છે તેનું કશુંજ અર્થયુક્ત ભાન હોતું નથી. પરંતુ તેમ છતાંય અર્થ-

રહિતપણે લોકો એક ગંભીર સત્યને અનુસરવાની પ્રેરણા એક બીજાને કરે છે એમ હમારે કહ્યા વીના ચાલતું નથી. જેઓ એ સત્યને કિંચિત્ પણ સમજે છે તેઓ એ સત્યના પરમ રહસ્યથી મુગ્ધ બન્યા વિના રહેતા નથી અને એ સત્યાનુભવનો અક્ષરાત્મક વારસો આપણા પૂર્વના મહાજનો મુકી ગયા છે તે માટે તેમની મુક્ત-કંઠથી સ્તુતિ કરે છે. લોકો જ્યારે એ રહસ્યને અનુભવતા શીખશે ત્યારેજ તેમની ભક્તિ અને સ્તુતિપાઠો અર્થપૂર્ણ થવાના. એમ નહીં થાય ત્યાંસુધી તેઓ વાણીનો હેતુશૂન્ય અને અર્થહીન પ્રલાપજ કરે છે એમ હમો માનીએ છીએ. હવે એ બંને પ્રકારો કેવી રીતે પ્રવર્તે છે તેનું કિંચિત્ અવલોકન કરીશું.

કર્મનો નિયમ અચળ છે, માટેજ એક પરિણામને નિષ્ફળ કરવા માટે અન્ય કાર્ય કરવા અવકાશ રહે છે. જે નિયમ બદલાયા કરે તો મનુષ્ય કદી પણ કર્મના ફાંસામાંથી મુક્ત બની શકે નહીં. પરંતુ અમુક પરિણામ લાવવા માટે અમુક કાર્યજ કરવું પડે છે અને તે પરિણામને સત્વહીન કરવા માટે વળી બીજાનું કાર્ય કરવું પડે છે. એટલો અવકાશ એ મહાનિયમના પ્રદેશમાં હોવાથીજ આત્માની મુક્તિનો માર્ગ ખુલ્લો છે. ગુરૂત્વાકર્ષણનો નિયમ મનુષ્યને પૃથ્વીના મધ્ય કેન્દ્ર પ્રતિ ખેંચવા માગે છે. પરંતુ વસ્તુતઃ આપણે તે નિયમને માન આપી એકજ સ્થાને સ્થીર રહેતા નથી. કોઈ અજ્ઞાન માણસ એ નિયમ જાણે અને તેની અચળતા વિષે નિશ્ચય કરે તો તે કદી પણ મેડી ઉપર ચઢી શકે નહીં. પગથીઆ ઉપર ચઢવાનું કહેતાં તે એમજ કહે કે “ ગુરૂત્વાકર્ષણનો મહાનિયમ દરેક વજનવાળા પદાર્થને પૃથ્વી ભણી ખેંચે છે, અને હું વજનવાળો ભારે પદાર્થ હોવાથી એ નિયમનો અતિક્રમ કરી શકુંજ નહીં.” સામો મનુષ્ય ડાહ્યો હોય અને એક નિયમને બીજા નિયમના પ્રતિકારથી પરાસ્ત કરવાની પદ્ધતિ જાણતો હોય તો તેનો ઉત્તર એમ આપે કે “ જે નિયમની સત્તા તને પૃથ્વી ભણી ખેંચે છે, તે સત્તાની સામે તારા સ્નાયુગત બળને પ્રેર અને પછી તું જોઈશ કે એ પૂર્વના નિયમની સત્તા કરતા તારૂં પ્રેરેલું બળ અધિક પ્રમાણમાં હશે તો જરૂર તું એ પૂર્વના નિયમની સત્તાનો પરાલભ કરી શકીશ. જેમ પૃથ્વી ભણી ખેંચનાર બળ પણ કુદરતના નિયમને અનુસરી પ્રવર્તે છે, તેમ તારૂં સ્નાયુગત બળ પણ એજ નિયમને અનુસરી પ્રવર્તે છે.” પેલો અજ્ઞાન મનુષ્ય એવો ભય રાખે છે કે “ એમ કરવાથી મેં ગુરૂત્વાકર્ષણના નિયમનો ભંગ કરેલો ગણાશે અને એ ભંગની સજા કુદરત મને આપ્યા વિના કેમ રહે ? ” પેલો સામો મનુષ્ય તેને સમજાવી કહે છે કે “ ભાઈ ! મારી સલાહને અનુસરવાથી તું એ નિયમનો ભંગ કરે છે, એની ના નથી, પણ તારા સ્નાયુગત બળનો ઉપયોગ નહીં કરવામાં પણ તું કુદરતના નિયમનું ઉલ્લંઘન કરે છે. કુદરતે તને એ બળ આપ્યું છે, એ

કર્મભિમાંસા.

૩૦૧

માત્ર તારી ઇચ્છા હોય ત્યારે એ ગુરૂત્વાકર્ષણના નિયમનો પ્રતિકાર કરવા માટેજ આપેલું છે. ઉભય નિયમો એકજ સત્તાએ સ્થાપેલા છે, તો પછી એક નિયમનો આદર અને અન્યનો અનાદર એ ઉપયુક્ત નથી. ”

એક નિયમ સામે બીજા વિરોધી નિયમને પ્રેરવાથી, એક કાર્યથી ઉદ્દભવતા પરિણામ સામે અન્ય પરિણામ ઉપભવવાવાળી કૃતિને પ્રેરવાથી, એ ઉભય વિરોધી સત્ત્વો એક બીજા સામે અથડાઈ નિઃસત્ત્વ અને છે અને આત્મા પોતાની પ્રગતિનો માર્ગ આ પ્રકારે ખુલ્લો કરી શકે છે. યુરોપના એક તત્ત્વવિદ્ અર્જં કહ્યું છે કે “ Knowledge makes you free ” અર્થાત્ જ્ઞાન તમને મુક્ત બનાવશે. જે નિયમની સત્તાથી એક પરિણામ ઉદ્દભવ્યું હોય તેનાથી વિરોધી પરિણામ ઉપભવવાનું જો મનુષ્યને જ્ઞાન હોય તો ગમે તેવા અનિષ્ટ પરિણામની આપત્તિ મનુષ્ય અટકાવી શકે છે. પ્રતિકાર સામગ્રીનું તેને જ્ઞાન ન હોય તો તે સ્વામિ નહીં પણ શુદ્ધામ છે. જેટલે અંશે જ્ઞાન તેટલો કુદરતના નિયમોથી આત્મા અબાધિત રહે છે. કુદરતના નિયમો વિશ્વાસનીય હોવાથી મનુષ્ય ધારેલું પરિણામ મેળવે છે. કુદરત દરેક પ્રકારના સામર્થ્ય અને સંભાવ્યતા (Potentiality) થી ભરેલી હોવાથી મનુષ્ય ધારેલું પરિણામ લાવવા માટે ચોક્કસ ગણતરી કરી શકે છે અને એક પરિણામને નિઃસત્ત્વ કરનાર અન્ય કાર્ય ચોજી શકે છે. એક નિયમના બળ સામે બીજા નિયમના બળની અથડામણી કરી પૂર્વના બળની પોતાના ઉપરની આપત્તિનો તે પરિહાર કરી શકે છે. કુદરતનું દરેક સામર્થ્ય કેવી રીતે પ્રવર્તે છે તેના નિયમો મનુષ્યને હુસ્તગત થયા પછી કુદરત મનુષ્યના ઉપર કાંઈજ અસર કરી શકતી નથી. કેમકે તેના દરેક સામર્થ્યના વેગને તોડી નાખવાની યુક્તિ તેણે મેળવી હોય છે, કુદરત કેવા નિયમો પ્રવર્તે છે, તેનું જ્ઞાન થવાથી મનુષ્ય તેના ઉપર સ્વામીત્વ મેળવી શકે છે. મનુષ્ય કુદરત સામે લડી શકતો નથી, પણ તેના નિયમો જાણી એક નિયમના બળ સામે બીજા નિયમને પ્રેરી પ્રથમના નિયમનું બળ નિવારી શકે છે. વિજ્ઞાનનો પાયો આ નિયમોના જ્ઞાન ઉપરજ બંધાયેલો છે. વિજ્ઞાનનો આશ્રયકારક વિજય આ નિયમોના જ્ઞાનથીજ સંભવીત થયો છે. તે સાથે એ નિયમો અચળ હોવાથી મનુષ્ય અમુક પરિણામ લાવવા માટે જે ગણતરી કરે છે તે ભૂલ વિનાની હોય તો કદીજ નિરાશ થતો નથી. જ્યાંસુધી અચળ નિયમોની મધ્યમાં મનુષ્ય રહેલો છે, ત્યાંસુધી તે કુદરતનો શુદ્ધામ નહીં પણ સ્વામી છે. કેમકે ગમે તે નિયમના બળને અન્ય ઉપયુક્ત નિયમબળવડે તોડી નાખી શકે છે. આ અચળતા અને અપરિવર્તનશીલતાની મધ્યમાં હોવાથીજ તે ઇચ્છીત પરિણામ લાવવા શક્તિમાન નીવડે છે. તે જાણે છે કે કુદરત પોતાનો નિયમ કોઈ કાળે છોડતી નથી, તેથી અમુક નિયમને

પ્રેરવાથી અમુકજ પરિણામ આવવાનું એમ તેને ચોક્કસ વિશ્વાસ રહે છે. જ્યારે જ્યારે ધારેલ પરિણામ ન આવે ત્યારે મનુષ્યે કુદરતનો દોષ લાવવો ઘટતો નથી. કેમકે ધારેલું પરિણામ ન આવવાનું કારણ કુદરતે પોતાનો નિયમ બદલ્યો છે એ નથી પણ કુદરતના નિયમો સંબંધી મનુષ્યની અજ્ઞાનતા અથવા અદ્યક્ષતા છે.

જેમ સ્થૂળસૃષ્ટિ ઉપર એક નિયમ સામે અન્ય નિયમની અથડામણી કરી પૂર્વના નિયમના બળને સત્વહિન કરી શકાય છે તેમ આત્માના પ્રદેશ ઉપર એજ પ્રમાણે એક વેગને અન્ય વિરોધીવેગના બળથી નિઃસત્વ કરી શકાય છે. સ્થૂળભૂમિકા ઉપર કુદરતના નિયમોની જે અચળતા કામ કરે છે તેજ અચળતાથી તે નિયમો આત્મપ્રદેશ ઉપર પણ પ્રવર્તતા હોય છે. આમ છે માટેજ મનુષ્ય તેના લાવીને અધિપતિ છે. જેમ સ્થૂળભૂમિકા ઉપર આપણે યોગ્ય નિયમોને પ્રવર્તાવવાથી ઇષ્ટ પરિણામ લાવી શકીએ છીએ તેજ પ્રમાણે તે ઉચ્ચતર પ્રદેશ ઉપર પણ યોગ્ય નિયમોને યોજવાથી ઇષ્ટ ફળ મેળવી શકાય છે અર્થાત્ કર્મના એક પ્રકારના વેગ સામે તેના વિરોધી ગુણવાળો કર્મ-વેગ પ્રેરવાથી તે પૂર્વકર્મનો વેગ બળહિન બની જાય છે. તે પોતાના લાવીને ઇચ્છાનુસાર ઘટાવે છે. મનુષ્ય અભ્યાસ અને ચિંતનથી આ નિયમોનું જ્ઞાન મેળવી શકે છે અને અંતર પ્રદેશ ઉપર રચાતા ગમે તે પ્રકારના કર્મ-બીજને એ નિયમના જ્ઞાનવડે લસમીભૂત કરી શકે છે. પરંતુ આ બનવું તે અતિ પ્રયત્નસાધ્ય છે. સ્થૂળભૂમિકા ઉપર કુદરતના સામથ્યો સામે વિજય મેળવવા માટે જે અથાગ પ્રયત્નવડે મનુષ્યે કુદરતના નિયમોનું સંશોધન કરી વિજ્ઞાન-શાસ્ત્ર ખોલ્યું છે તે અને તેથી પણ અધિક પ્રયત્નની અપેક્ષા માનસ-પ્રદેશ ઉપર પ્રવર્તતા નિયમોના જ્ઞાનને સિદ્ધ-હસ્ત કરવા માટે રહે છે.

સત્તાગત કર્મોનું સંક્રમણ થઈ શકવાની જે હકિકત જૈન દર્શનમાં વર્ણવેલી છે તે ઉપરોક્ત કર્મનોજ એક ઉદ્દેશ છે. અર્થાત્ જ્યાં સુધી ફળ આપવા તે કર્મ તત્પર થયા નથી ત્યાં સુધી તેનામાં ફેરફાર કરવાનું સ્વાતંત્ર્ય આત્માને રહેલું છે એમ શાસ્ત્રો કહે છે. હુમારો આધિન મત એવો છે કે કર્મ ફળ દેવા તત્પર થાય તે પહેલાં અને તે પછી પણ આત્મા જ્ઞાન વડે તેને નિવારી શકે છે. જ્યાંસુધી ફળ દેવા તે કર્મ તત્પર થયા ન હોય ત્યાં સુધી જે નિયમ વડે, તેની સત્તામાં ફેરફાર કરવા આત્મા સ્વતંત્ર છે તેજ નિયમ ફળ દેવાની શરૂઆત થયા પછી પણ આત્માનું સ્વાતંત્ર્ય કાયમ રાખનાર હોવા ઘટે છે. જેમ દર્દના કારણે સ્થૂળ શરીરમાં શરીરમાં રચાતા હોય છે તે વખતે તે કારણોને તેના વિરોધી કારણોના બળથી નિવારી શકાય છે તેમ કર્મની સત્તાને પણ તેના કારણ સ્વરૂપમાં વિરોધી કારણ સામગ્રીના બળથી નિવારી શકાય છે. તેથી આગળ વધીને જોઈએ તો જેમ દર્દનું શરીરમાં

કર્મ મિમાંસા.

૩૦૩

રચાતું કારણ કાર્યરૂપે શરીરમાં પ્રકટી નીકળે છે તે વખતે પણ યોગ્ય ઉપચારથી તેની સત્તાને નિવારી શકાય છે, તેજ પ્રકારે કર્મની સત્તા પણ જ્યારે તેનું ફળ આપવા ઉદ્યુક્ત થાય છે તે વખતે પણ યોગ્ય ઉપચારથી તેની સત્તાને નિરસ્ત કરી શકાય એ સંભવીત ઘટના છે. ગમે તેવી પરિસ્થિતીમાં પણ કુદરત મનુષ્યના માટે અવકાશ રાખેજ છે અને દરેક નિયમને તેનો વિરોધી નિયમ હોયજ છે. જેમ સ્થૂળભૂમિકા ઉપર તેમ સૂક્ષ્મભૂમિકા ઉપર પણ નિયમોનીજ અથડા અથડી અને સંઘર્ષ છે. એક નિયમનું બળ તેના વિરોધી નિયમોના બળથી પરાસ્ત થવાને પાત્ર છે, કોઈ એવી સ્થિતી હોવી સંભવતી નથી કે જેનો પરિહાર અમુક ચોક્કસ નિયમોના અવલંબનથી ન બની શકે. નિયમના સ્વરૂપને સમજે તો આત્મા દરેક અવસ્થામાં સ્વતંત્ર અને માલીક છે. નિયમોના જ્ઞાનના અભાવે અથવા અદ્યપજ્ઞતાના પરિણામે તે અર્ધ માલિક અને અર્ધ પરતંત્ર છે. પ્રત્યેક પરિસ્થિતીથી વિરોધી પરિસ્થિતી લાવવા માટે આત્મા અમુક નિયમોના પ્રવર્તનથી શક્તિમાન છે એમ કુદરતનું સ્વરૂપ જોતાં સમજાય છે. મનુષ્ય કોઈ કાળે છેક જ પરાધીન નથી. જ્યાં જ્યાં પરાધિનતા ત્યાં ત્યાં અદ્યપજ્ઞતા છે અને અદ્યપજ્ઞતા ત્યાં પરાધિનતા છે. કર્મની સત્તામાં કેવા કારણોથી ફેરફાર થઈ શકે છે તેનું વિવેચન હુમે આગળ કરવા ઉદ્દેશ રાખ્યો છે. હવે આ સ્થાને, કર્મની સત્તાનો પરાલભ કરવાનો બીજો પ્રકાર જે શરૂઆતમાં દર્શાવ્યો છે તેનું સ્વરૂપમાં વર્ણન કરીશું.*

માનસ-જીવન (psychic life) પણ અમુક ચોક્કસ નિયમોનેજ અનુસરે છે. અને સ્થૂળ પ્રદેશ ઉપરના સ્થૂળ બનાવો જેમ ચોક્કસ નિયમોને આધિન છે તેમ માનસીક બનાવો પણ આધિન છે. સ્થૂળ બનાવો સંબંધે જેમ અગાઉથી તેનું પરિણામ કહી શકાવા યોગ્ય છે તેમ સૂક્ષ્મ પ્રદેશ સંબંધે પણ પૂર્વ નિશ્ચય થઈ શકવા યોગ્ય છે. કારણ કે અંતઃકરણ અથવા મન જડ છે અને જડ જે નિયમોને આધિન છે તે નિયમોને આધિન અંતઃકરણ પણ છે. અંતઃકરણ માત્ર આત્માનું આંતર-સાધન છે. અને તેના પરિવર્તનો, આત્માના બાહ્ય સાધનની માફક આગળથી ચોક્કસ કરી શકાય તેવા છે. જડ દ્રવ્યનો પ્રત્યેક આવિષ્કાર-સ્થૂળ કે સૂક્ષ્મ-કાર્ય-કારણના નિયમને (Law of causation) માન આપી ચાલે છે. આથી પ્રત્યેક માનસ પ્રવર્તન તેના પૂર્વગામી પ્રવર્તન અથવા કાર્યને આધિન છે. તેથી જો પૂર્વગામી કારણનું સ્વરૂપ આપણે સ્પષ્ટ સમજતા હોઈએ તો તેનું કાર્ય આપણે ચોક્કસપણે કહી

* જૈન શાસ્ત્રકાર તો ઉદયમાં આવેલા નિકાચિત્ત કર્મો ભોગવ્યા સિવાય છુટકો નથી અને તે ભોગવ્યા સિવાય નિવૃત્ત થતા નથી એમ કહે છે.

શકીએ તેમ છીએ. સ્થૂળ દ્રવ્યના પ્રદેશની માફક આ સૂક્ષ્મ પ્રદેશ પણ એકજ સમાન નિયમને વશ છે.

આમ હોવાથી જ્યારે મનુષ્ય અંતઃકરણમાં કોઈ પ્રકારના વિકાર કે વાસના ઉદ્ભવ થાય છે, ત્યારે ત્યાં એમજ સમજવાનું છે કે તે પૂર્વના કારણોના પરિપાક રૂપે છે. જે કારણ સામગ્રીમાંથી તે વિકાર ઉદ્ભવવા યોગ્ય છે તેમાંથી તે ઉદ્ભવ્યો છે. અને તે કારણ સામગ્રીએ વિકાર અથવા વાસના શિવાય અન્ય પ્રકારના કોઈ પણ ભાવને ઉપજાવવા અસમર્થ હતી એમ માનવાનું છે. આત્મા ગમે તેટલા પ્રયત્નથી, એ કારણ સામગ્રીમાંથી જે પ્રકારનો ભાવ ઉદ્ભવ્યો તે કરતા અતિરિક્તા ભાવ ઉપજાવવા સમર્થ થાત નહીં. જો તેમ થાય તો ગમે તે કારણ સામગ્રીમાંથી ગમે તે કાર્ય ઉપજવાનો સંભવ પ્રાપ્ત થાય, અને તેમ થતાં અમુક સામગ્રીમાંથી અમુકજ પરિણામ ઉપજાવવાનો કુદરતનો મહા નિયમ નિષ્ફળ જાય. આથી મનુષ્ય અંતઃકરણમાં જે વિકાર કે ભાવ ઉદ્ભવે છે તેના સંબંધે આપણે આત્માને સ્વતંત્ર કહી શકીએ નહીં. અર્થાત્ આપણે એમ ન કહી શકીએ કે “અમુક માણસે આવો વિકાર ન અનુભવ્યો હોત તો ઠીક.” કેમકે એ વિકાર જે કારણ સામગ્રીમાંથી ઉપજ્યો છે તે સામગ્રીમાંથી એ આસ વિકાર શિવાય બીજો એક પણ પ્રકારનો વિકાર ઉપજવા યોગ્યતા નહોતી. આપણે માત્ર એટલુંજ કહી શકીએ કે “અમુક માણસે પોતાના અંતઃકરણની કારણ સામગ્રી ઉત્તમ પ્રકારની રાખી હત, અથવા અમુક કારણ સામગ્રીને તેના વિરોધી કારણોથી તે વિકારના ઉદ્ભાવન પહેલા, નષ્ટપ્રાય કરી હોત તો સાફ.” પરંતુ અમુક સામગ્રીમાંથી અમુક વિકાર કે ભાવ ઉપજાવ્યો હત તો ઠીક ” એમ તો કદીજ ન કહી શકીએ. અંતઃકરણના તમામ વિકારો તેની પૂર્વગામી સ્થિતિમાંથી ઉદ્ભવે છે. આત્મા જે વિકારો સેવે છે, તે વિકારોની કારણ સામગ્રી રચાયા પછી અને અંતઃકરણમાં વિકારરૂપે ઉપજવાની યોગ્યતા મેળવ્યા પછી, તે વિકારો સંબંધે તે નિરૂપાય અને પરતંત્ર છે. મન સ્વતંત્ર નથી. તે તેના પૂર્વગામી કારણોને વશવર્તી છે. તે એક જડ સંયો છે અને તેના આલકે જેવા પ્રકારના કાર્ય કે પ્રવર્તન માટે તેને તૈયાર કર્યું છે તે શિવાય મન બીજી રીતે પ્રવર્તી શકતુંજ નથી. Spinoza નામના એક સમર્થ પંડિતે પોતાના Ethics નામના ગ્રંથમાં ખરૂં કહ્યું છે કે—“ In the mind there is no absolute or free-will; but the mind is determined to wish this or that by a cause, which has also been determined by another cause, and this last by another cause and so on to infinity અર્થાત્ મનને સ્વતંત્રતા નથી; પરંતુ મનને તેના પૂર્વગામી કારણને લઈને આ પ્ર-

કર્મભિમાંસા.

૩૦૫

કારે કે તે પ્રકારે ઇચ્છા કરવાની ફરજ પડે છે. આ પૂર્વગામી કારણ પણ તેના આગલા કારણને લઈ નક્કી થયું હોય છે અને એ પ્રમાણે કાર્ય કારણની સાંકળને આપણે ભૂતકાળની અનંતતા સુધી ખેંચી લઈ જઈ શકીએ. Leibniz નામનો બીજો એક સમર્થ તત્ત્વજ્ઞ પણ એજ ભાવનું લખે છે—All our thoughts and perceptions, are but the consequences, contingent it is true of our precedent thoughts, and perceptions, in such a way that were I able to consider directly all that happens or appears to me at the present time, I should be able to see all that will happen to me or that will ever appear to me. અર્થાત્—આપણા બધા વિચારો અને ભાવનાઓ તેના પૂર્વગામી વિચારો અને ભાવનાઓના પરિણામ રૂપે અને અવલંબન ભૂત છે; તે એવા પ્રકારે કે વર્તમાનકાળમાં જે કંઈ (માનસ પ્રદેશ ઉપર) બને છે અથવા દેખાય છે તે બધું હું પ્રત્યક્ષપણે જોઈ શકું તો, ભવિષ્યમાં (માનસ પ્રદેશ ઉપર) શું બનશે અથવા દેખાશે તે હું અત્યારેજ નક્કી કરી શકું.”

આથી આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે જેમાંથી જે પ્રગટવું જોઈએ તે સંબંધે આપણે છેકજ નિરૂપાય છીએ. અર્થાત્ અમુક માનસ પ્રવર્તનનું જે અમુક પરિણામ આવવા યોગ્ય છે તે ન આવતાં કંઈ બીજુજ આવે તેમ આપણે કદી કરી શકીએ તેમ નથી. “મન સ્વતંત્ર નથી” એ વાત પુનરૂક્તિ દોષને ન ગણુકારતા પુનઃ પુનઃ કહી જવાય છે. મન એ યંત્ર છે. યંત્ર નિયમને અનુસરી ચાલનારું છે, જેનું હલન ચલન અને પ્રવર્તન નિયમને વશ છે તે સ્વતંત્ર કેમ હોઈ શકે !

વિશેષ વિવેચન અને વિસ્તારને પડતું મુકી, હવે અમે એકંદમ પરમ રહસ્ય-મય વિભાગ ઉપર આવીએ છીએ. એ રહસ્ય આપણી જૈન પ્રીતોસોપ્રી રૂપી મોતીની માળાના મધ્ય મણિરૂપ છે. જ્ઞાનની ઉત્કૃષ્ટ અવસ્થાના પરિસ્ફોટન રૂપે છે. શાસ્ત્રરૂપી મહાસમુદ્રના મંથનના અંતે પ્રાપ્ત થતી મહા લક્ષ્મી તુલ્ય છે. આટલા વિવેચનના અંતે હવે અમારે જે કંઈ કથિતવ્ય છે તે સરળપણે અવગત થશે એમ માનીએ છીએ.

“મન સ્વતંત્ર નથી પણ આત્મા સ્વતંત્ર છે. અને મનની અવસ્થાઓ સાથે રસપૂર્વક ન લગતા તટસ્થ ભાવે મનની અવસ્થાઓના સાક્ષી રહેવાથી આત્મા બંધનમાંથી મુક્ત થાય છે.” આ ટુંકા વાક્યમાં કર્મના બંધનને કાપી નાંખવાનું અમોઘ શસ્ત્ર રહેલું છે. મનુષ્ય તે શસ્ત્રનો ઉપયોગ કરતા શીખે તો તે મનુષ્ય નહીં પણ ઇશ્વર કોટીમાં ગણાવા યોગ્ય છે. કેમકે પછી તે કાર્ય કારણના નિયમને આધીન રહેતો નથી. તેની શારીરિક અને માનસિક સર્વ પ્રવૃત્તિઓને એક સંચાની ગતિ

જેવી ગણી તે પોતાના પદમાં નિરંતર સમભાવે સ્થિર રહે છે. મન ગમે ત્યાં જાય, ગમે તે કરે છતાં તેનો દૃષ્ટા-આત્મા-સર્વકાળ સમાધાન યુક્તજ રહે છે. આત્મા જાણે છે કે મન જે જે સ્થિતિઓને વશ વર્તે છે તે તેના પૂર્વગામી કારણોને લીધે હોઈ આત્મા તેને અન્યથા કરી શકે તેમ નથી. પરંતુ પોતે રસપૂર્વક એ અવસ્થામાં ન લાગે તો મન આગળ વધી શકતું નથી. આપણા સર્વ વિચારો અને ગતિઓના આપણે દૃષ્ટા છીએ. આપણે ધારીએ તો અમુક વિચારમાં આપણે લાગીને તેને આગળ લાંબાવીએ અને ધારીએ તો તેમાં ન લાગતા ટુંકેથી તેનો અંત લાવી શકીએ. વિચારના ઉદય સમયે આપણે નિરૂપાય છીએ. કેમકે તેનો ઉદય એ મનના પૂર્વ કારણોને લઈ થયો હતો, પણ તેના ઉદય થયા પછી આપણે તેમાં લાગવું કે નહીં તે આપણી માલીકીની વાત છે, આત્માનું સ્વાતંત્ર્ય આ સ્થળે રહેલું છે. ગમે તેવા પ્રબળ આવેશયુક્ત વિકારને આત્મા ધારે તો ટુંકેથીજ કાપી શકે તેમ છે. જે તે વિકારના ઉદયકાળે તે સાક્ષીપદે તટસ્થપણે તેને જોયા કરે અને તેના વેગમાં તણાય નહીં તો તે ઉદયમાન ભાવ કર્મ ત્યાંથીજ શીથિલ પડી તેની કાર્ય કારણની સાંકળ તુટી જાય છે. નવું કારણ ત્યાંથી રચાતું બંધ પડે છે. આપણે આપણા અભિમાનને, શરીર અને મનની પ્રવૃત્તિઓ સાથે લગવા દઈએ છીએ તે આપણી નબળાઈ છે. કોઈ વિકારી ભાવનાનો ઉદય થયો કે તુર્ત આપણે તેમાં રસથી લાગી તે ભાવનાના દોરને લાંબાવીએ છીએ અને આ પ્રમાણે તેને આત્મરસનું પોષણ આપી બળવાન બનાવીએ છીએ. આપણા પોતાનાજ રસનું પોષણ પામી બળવાન બનેલી તે ભાવના આપણને વિકટ અને નહીં ઈચ્છવા યોગ્ય પરિસ્થિતિઓમાં ખેંચી જાય છે અને પછી તેમાંથી લાગી છુટવું એ અત્યંત પ્રબળ પુરૂષાર્થ વિના અસંભવીત થઈ પડે છે. આત્મા ઇચ્છે તે વિચારને વળગી રહેવાનું બળ, અને બીજા આડા અવળા વિકારો જે પ્રત્યેક ક્ષણે ઉદયમાન થાય છે તે ડબલ ન કરતા જ્ઞાનના પ્રદેશ બહાર ન નીકળી જાય એ આપણા પુરૂષાર્થનું પરમ સાધ્ય છે. ધૈર્યપૂર્વક અભ્યાસના અંતે તે પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે. ઉન્નતિક્રમનો પરમ ઉદ્દેશ સ્વાતંત્ર્ય છે. પણ સ્વાતંત્ર્ય કેવા પ્રકારનું છે ? શરીરના કે મનના બનાવોની સૃષ્ટિમાં ફરજિયાતરૂપે આત્માને આ કાળે લાગવુંજ પડે છે તેનાથી મુક્ત થવું તે મુક્ત પુરૂષો પૂર્ણતાને પામે છે. અને તે સ્વતંત્ર કહેવાય છે.

કર્મથી મુક્ત થવાના આ ઉપાયનો જ્ઞાનીજનો નિરંતર ઉપયોગ કરે છે. શરીર કે મનની કોઈ પ્રકારની સ્થિતિમાં તેઓ લપેટાતા નથી. સર્વદા તે અવસ્થાઓના સાક્ષી તરીકે રહે છે. મન કે શરીરના વેગ સાથે ફરજિયાત તણાવાની શુભામંગીરીમાંથી તેઓ છુટકારો મેળવે છે. પ્રીય કે અપ્રીય, સુખદ કે દુઃખદ, મનોજ કે

કર્મભિમાંસા.

૬૮૭

અમનોરૂ, રૂચીકર કે અરૂચીકર, શુભ કે અશુભ એ સર્વ લાવોના ઉદય પ્રત્યે તેઓ સમાનપણે જુએ છે. સર્વ પ્રતિ એવીજ દ્રષ્ટિથી જુએ છે કે એ બધા મનના આવિષ્કારો છે. મનોમય ચિત્રો છે. અને એ ચિત્રો પૂર્વકારણોને લઈને રચાયા છે. તેમાં રસપૂર્વક લખી માનસ-જીવનને લાંબાવવાથી આત્માને તે જીવનના ભોક્તારૂપે સાથે સાથે રખડવાનું રહે છે. આથી તેઓ પોતાના સ્વરૂપરસથી તેને પોષણ મળતું તદ્દન બંધ કરી દે છે. અભિમાન વડેજ જેનું જીવિત નભી શકવા યોગ્ય છે, એવું માનસ કલેવર અભિમાનીના અવજ્ઞા પામ્યા પછી તુર્તજ જીવનરહિત થાય છે. આ પ્રકારે મનના બધા પૂર્વકારણો યથાકાળે એક પછી એક ઉદયમાન થઈ જ્યારે પોષણના અભાવે મંદ પડી આખરે મરણ પામે છે, ત્યારે આત્મા તેનું સ્વજીવન અતુલવે છે. પછી માનસ જીવન સાથે લગવાનું તેને રહેતું નથી. આ કાળે અભિમાનીનો આનંદ મનના ચિત્રો સાથે લખી તેમાંથી રસ મેળવવામાં રહ્યો છે, પરંતુ જેઓના મનનો સર્વથા નાશ થયેલો છે તેમનો આનંદ એ વિશુદ્ધ આત્માનંદ છે. એ આનંદનું સ્વપ્ન કે ખ્યાલ માત્ર આ કાળે આપણને આવી શકે તેમ નથી કેમકે આપણે આ અવસ્થામાં મનની અભાવસૂચક સ્થિતિની કલ્પના કરી શકીએ તેમ નથી. કલ્પનાજ ન્યાં મનથી કરવાની રહે છે, ત્યાં મનના અસ્તીત્વવાળી સ્થિતિની કલ્પના કેવી રીતે થાય. કલ્પના કરનાર પોતે નહી હોવા પછીની કલ્પના કેમજ કરી શકે ? શુદ્ધ આત્માનંદ કે આત્મસુખનો અનુભવ વર્ણનાતિત અને કલ્પનાતિત છે.

કર્મવડે કર્મ કાપવા અને સાક્ષીપદે સ્થીર રહી કર્મની સાંકળને લાંબાતી બંધ કરવી એ બે માર્ગમાં જ્ઞાની જનો બીજા માર્ગને પસંદ કરે છે. પૂર્વનો ઉપાય સંસાર બંધનનો હેતુ છે. ઉત્તર ઉપાય મુક્તિનો સીધો રાજમાર્ગ છે.

આત્માના લાજ્યા શિવાય કોઈપણ વાસના કે વિકારની શ્રેણી લાંબાતી નથી. આપણા વિકારો સાથે આ કાળે આપણે એટલા બધા એકીલાવને પામેલા છીએ કે આપણે એ વાસનાઓથી જુદા છીએ એનું પણ આપણને લાન નથી. આપણે જાણે તે સાથે જોડાયા વીના ચાલે તેમજ નથી એમ માનીએ છીએ. કેટલીકવાર તો આપણને અપ્રિય એવા વિચારોથી આપણે મુક્ત થવાનો અત્યંત પ્રયત્ન કર્યા છતાં તેમ કરી શકતા નથી તેનાથી મુક્ત થવા માટે અનેક મનુષ્યો વ્યસનના પાશમાં પડે છે. અપ્રીય પરિસ્થિતિના લાનમાંથી છુટવા માટે લોકો દારૂ અને અપ્રીણની ગુલામગીરી સ્વીકારે છે. અપ્રીય વિચારશ્રેણીના બંધનમાંથી મુક્ત થવા માટે અનિષ્ઠ વ્યસનનું બંધન તેઓ બંડોરી લે છે. પરંતુ એમાં તો માત્ર ગુલામગીરીનો ફેરફાર રહેલો છે. ખરો ઉપાય આત્મા એ વિચારમાંજ ન લાગે એમાં રહેલો છે. જેમ આપણે અનેક પદાર્થો અને લાવનાઓ પ્રતિ ઉદાસીનપણે જોઈએ છીએ તેમ

આપણને હેરાન કરનાર વિચાર પ્રત્યે પણ ઉદાસીન ભાવે જોતા શીખવું જોઈએ. મનનું ગમે તેવું ચિત્ર તેના માલીકને કાંઈજ ઇજા કરવા શક્તિમાન નથી એવું જ્ઞાન નિરંતર સ્થીર રહે તોજ સમભાવની વૃત્તિ સચવાઈ રહે છે. જ્ઞાનીજનો ભય-રહિત હોય છે માટેજ તેઓ ગમે તેવા સંયોગોમાં સમાધાનવાળી ચિત્તસ્થિતિ નિભાવી શકે છે. નિર્ભયતા અને સ્વતંત્રતા એ મુક્તિપાટણમાં પહોંચવાના રથના ઘેંચકો છે. તે વિના આત્માનો રથ આગળ ગતિ કરી શકતો નથી. જ્ઞાન અને અભ્યાસથી નિર્ભયતા અને સ્વતંત્રતા પ્રાપ્ત થવા યોગ્ય છે. આત્મન! તારો વારસો સંભાળવા તત્પર થા અને જલદી પ્રયાણ કર. (અપૂર્ણ.)

શ્રી વીર પ્રભુ માવપૂજા સ્તવ.

(સંતો ! દેખીએ એ પરગટ પુદ્ગલ જલ તમાસા—એ ચાલ.)

શ્રી વીર પૂજતા રે, ભાવસે આત્મિક આનંદ જામે.
 દયા ^૧વારિથી સ્નાન કરીને, સંતોષ ^૨ચીવરને ધારી;
 વિવેક તિલક નિજ ^૩ભાલે કરવું, પવિત્ર આશયને સુધારી—શ્રી વીર૦ ૧
 ભક્તિ શ્રદ્ધા ^૪રૂપ કેસર સાથે, ચંદન મિશ્રિત કરવું;
 નવ બ્રહ્મ અંગે શુદ્ધાત્મ દેવનું, ^૫અર્ચન નિશઠિત કરવું—શ્રી વીર૦ ૨
 ક્ષમા રૂપ સુપુષ્પની માલા, યુગ્મ ધર્મ સમ વસ્ત્રો;
 ધ્યાન રૂપ આભરણ ગ્રહિને, પ્રભુના અંગે વિરચતો—શ્રી વીર૦ ૩
 મદ સ્થાનના ત્યાગ સમાન એ, અષ્ટ મંગલ આલેખો;
 જ્ઞાન રૂપ ^૬વન્હિની માંહે, સંકલ્પ સુધુપ કર પેખો—શ્રી વીર૦ ૪
 પૂર્વ ધર્મના ત્યાગ રૂપ ભવિ, લવણો તરણ કરી જે;
 ધર્મ સન્યાસ સામર્થ્ય યોગની, આરતિ આત્મિક કીજે—શ્રી વીર૦ ૫
 અનુભવ સમ મંગલ દીપકને, શ્રી વીર આગે સ્થાપો;
 યોગ રૂપ સુનૃત્યની સાથે, ^૭તૈર્ય ત્રિક જય છાપો—શ્રી વીર૦ ૬
 એ વિધ ભાવ પૂજામાં તત્પર, ઉલસિત મન છે જેનું;
 સત્ય ઘંટ વજાવે જગમાં, મહોદય કર્મ છે તેનું—શ્રી વીર૦ ૭
 ગૃહિપતિ એ ભેદથી પૂજા, દ્રવ્ય ભાવ દોય દાખી;
 ગૃહિને યોગ્ય છે દ્રવ્ય યોગીને—ભાવ વિશુદ્ધ છે સાખી—શ્રી વીર૦ ૮

જેષ્ઠ અમાસ્યા.
 ગણેશવાડી—મુંબઈ

જ્ઞાસુ ઉમેદવાર.

૧ પાણી. ૨ વસ્ત્ર. ૩ કપાલે. ૪ પૂજન. ૫ અગ્નિ. ૬ વાજિંત્ર વિશેષ.

આદર્શ જીવન.

૬૦૯

આદર્શ જીવન.

લેખક-જગજીવન માવજી કપાસી. ચુડા.

જે મનુષ્યો દૃઢતાથી પ્રયત્નો કરે છે અને નિરૂત્સાહ થતાં નથી; તેઓ પોતાનાં જીવનને આદર્શ કરી શકે છે. લેખની શરૂઆતમાં આ વાક્ય લખવાની એટલા માટે આવશ્યકતા છે કે મનુષ્ય જે જે પ્રકારનાં કર્મો કરે છે, તેનું અવશ્ય ફળ મળે છેજ, અને કર્મો ધર્મમય હોય તો તે દ્વારાએ અવશ્ય જીવનને ઉત્તમ, શાંત અને સુખી બનાવી શકાય છે.

દિવસ અને રાત્રી મનુષ્ય માત્ર જીવનને સુખી બનાવવાને માટે લક્ષ્યાવધિ પ્રયત્નો કરે છે અને જીવનનો મોટો ભાગ તેમાંજ વ્યતિત કરે છે, એ આપણે જાણીએ છીએ; પરંતુ ઘણાં મનુષ્યો પોતાના પ્રયત્નોમાં સફલતા પ્રાપ્ત કરી શકતાં નથી. સામાન્યતઃ મનુષ્ય જીવનની બાહ્યાવસ્થા, યુવાસ્થા અને વૃદ્ધાવસ્થા, એવી રીતે ત્રણ અવસ્થાઓ પાડી શકાય છે. ત્રણે અવસ્થામાં સ્ત્રી અને પુરૂષ સુખ પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્રયત્નશીલ રહે છે. જીવનનો હેતુ અને તેનું લક્ષ્યસ્થાન સમજ્યાં પછી જો સુખ મેળવવા માટે પ્રયત્નો કરવામાં આવતાં હોય, તો ઇચ્છિત વસ્તુને તુરતમાં પ્રાપ્ત કરી શકાય છે. જો મનુષ્યો જીવનના રહસ્યને સમજ્યાં સિવાય ગમે તે માર્ગે અને મન-પસંદ રીતે સુખી થવાના પ્રયત્નો કરે અને તેમાં નિરાશ થાય તો તે સ્વાભાવિક છે તેથી જીવનના હેતુને સમજવાની પ્રથમ અગત્ય છે. મનુષ્ય જીવન કેમ પ્રાપ્ત થયું એ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં પૂર્વકૃત્ય પુન્યના યોગથી મનુષ્ય જીવન જેવું સર્વોત્તમ જીવન પ્રાપ્ત થયું છે એમ કહેવું પડશે.

બાળક જન્મે છે ત્યારથી એક મનુષ્ય તરીકેના સંસ્કારો તેને પડવા માંડે છે. ખરૂં કહીએ તો બાળક માતાના ગર્ભમાં હોય, ત્યારથીજ તેને સંસ્કારો પડે છે. કેટલાક અજ્ઞાન મનુષ્યો એમ ધારે છે કે નાના બાળકમાં અને તે પછી ગર્ભમાં તેનામાં શું સમજવાની શક્તિ હોય કે જેથી તેના ઉપર સંસ્કારો પડે? આ માન્યતા કેટલે અંશે ભૂલ ભરેલી છે, તે આપણે જોઈએ. બાળકનું સ્થૂળ શરીર નાનું છે તેથી તેનામાં સમજવાની શક્તિ નથી, એમ ધારવાનું કાંઈપણ પ્રયોજન નથી. બાળકને તેની માતા પાસેથી જ્યારે અન્ય મનુષ્ય લેવા માંડે છે ત્યારે પ્રથમતો તે તેની પાસે જવાનીજ આનાકાની કરે છે, અને કદાચ જાય છે, તો અનિચ્છાએ મહા પ્રયાસ કરવાથી જાય છે. આનું કારણ શું, એનો તમે કદી વિચાર કર્યો છે ખરો? જો નજ કર્યો હોય તો હમણાંજ કરી જુઓ અને તમને સ્પષ્ટ સમજાશે કે નાની વયમાંથીજ તેનામાં સમજણશક્તિ રહેલી છે અને તેથીજ તે આનાકાની કરે છે.

બાળક એમ સમજે છે કે જે સુખ અને જે સ્નેહની લાગણી માતાની પાસેથી મળે છે, તે અન્યની પાસેથી તેવાજ સ્વરૂપમાં અને તેટલાંજ પ્રમાણમાં મળશે નહિ; તેથી તે અન્ય સ્ત્રી અથવા પુરૂષની પાસે જવાને ખુશી થતું નથી. બાળક કાંઈજ સમજતું નથી, એમ જ્યારે આપણે વિચારીએ છીએ, ત્યારે તેના સ્થૂલ શરીરની અંદર કોઈ ઇતર તત્ત્વ રહેલું છે, એ આપણે ભૂલી જઈએ છીએ. એ તત્ત્વ એ આત્મા અથવા જીવ છે. જગતમાં જડ અને ચેતન અથવા જીવ અને અજીવ એવા બે પદાર્થો છે. જેનામાં જીવ છે તેને ચેતન કહેવાય છે અને જેનામાં જીવ નથી તેને જડ અથવા અજીવ કહેવાય છે. ઇહ જગતમાં વસ્તુતઃ માત્ર એ બેજ પદાર્થો છે. આપણી દ્રષ્ટિમાં જે જૂદા જૂદા અનેકવિધ સ્વરૂપો જોવામાં આવે છે તે સર્વમાં જડ અને ચેતનનોજ વાસ છે. જેમ સોનું એ એકજ પદાર્થ છે અને તેમાંથી અનેક પ્રકારના ઘરાણાં બનાવવામાં આવે છે, પરંતુ સર્વમાં સોનુંજ રહેલું છે, તેમ જગતમાં દૃશ્યમાન થતાં સર્વ પદાર્થો જડ અને ચેતનનાંજ બનેલાં છે. સાયન્સથી જડ પદાર્થોમાં ઘણુંજ સામર્થ્ય રહેલું છે, એ આપણે જાણીએ છીએ અને અનુભવીએ પણ છીએ. પરંતુ આત્મતત્ત્વની અથવા ચેતનની તેનાથી પણ અગાધ શક્તિ છે. માત્ર જડપદાર્થોના સહવાસથી આત્માની અચીમ શક્તિ જોવામાં આવતી નથી. સુવર્ણની સાથે પ્રથમ જ્યારે માટી ભળેલી હોય છે, ત્યારે તેની કશી કીંમત અંકાતી નથી; પરંતુ તેને અગ્નિમાં નાંખી તપાવીને શુદ્ધ કરવામાં આવે છે ત્યારેજ તેની ખરી કીંમત અંકાય છે અને મનુષ્યો હર્ષથી તેનો સ્વિકાર કરે છે. તેમ જડ કર્મોરૂપી માટીથી આત્મા જ્યાંસુધી ઢંકાયેલો રહે છે, ત્યાંસુધી તેનું અનંતવીર્ય પ્રગટતું નથી. જ્યારે આત્મા જડ કર્મોથી મુક્ત થાય છે, ત્યારે તેને અનંત સુખ અને શાંતિનું ભાન થાય છે અને તે પરમાત્મસ્વરૂપ બને છે. બાલકમાં રહેલા આત્મતત્ત્વની તેટલીજ શક્તિ છે; પરંતુ જ્યાંસુધી તે શક્તિનો વિકાસ થયેલો નથી ત્યાંસુધીજ આત્મા નિર્બલ ભાસે છે. આત્માના અનેક જૂદા જૂદા સ્થૂલ સ્વરૂપો છે, તેમાં મનુષ્ય સ્વરૂપ સર્વોત્તમ છે અને તે દેવોને પણ હર્ષભ છે. ઇતર સ્વરૂપોમાં આત્માની જે શક્તિ હોય છે, તેના કરતાં મનુષ્ય સ્વરૂપમાં તે સામર્થ્યનો વિકાસ વિશેષ થયો હોય છે; તેથી બાળકને જેવાં જેવાં સંસ્કારો આપણે પાડવા ઇચ્છીએ છીએ, તેવાં સહજમાં પડે છે.

મોક્ષને પ્રાપ્ત કરવું અથવા પરમાત્મસ્વરૂપ બનવું, એ પ્રત્યેક જીવાત્માનું લક્ષ્યસ્થાન હોવું ઘટે છે; કારણકે આત્માની એજ પરમસ્થિતિ છે અને જ્યાં સુધી એ સ્થિતિએ પહોંચાતુ નથી ત્યાંસુધી આત્માને શાંતિનું ભાન થતું નથી. સર્વોત્તમ સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરવા માટે મનુષ્ય જીવજન સાધન છે એટલે તેની ઉત્તમતા વિષે જેટલું કહીએ તેટલું થોડું જ છે. મનુષ્ય જીવન સર્વોત્તમ છે, એ-

આદર્શ જીવન.

૩૧૧

ટલું સમજી બેસી રહેવાથી કાંઈ સાફદય નથી; પરંતુ એવા સર્વોત્કૃષ્ટ કહેવાતાં જીવનને પરમાત્મપદ પ્રાપ્ત કરવામાં સરલતા થઈ પડે તેવું અનુકૂળ અને આદર્શ કરી શકીએ તોજ લાલ થવાનો સંભવ છે. આ લેખમાં જીવનને કેવી રીતે આદર્શ કરવું અથવા વસ્તુતઃ ઉત્તમ બનાવવું, એ દર્શાવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવ્યો છે. આ લેખમાં જે કહેવામાં આવ્યું છે, તે કાંઈ નવીન નથી પણ વર્ષોના વર્ષોથી મહાન પુરૂષો જે સત્યને પ્રબોધતાં આવ્યા છે, તેજ આ લેખમાં જોવામાં આવશે. માત્ર વર્તમાન સમયને અનુકૂળ એવી શૈલીથીજ લખવામાં આવેલ છે.

પ્રથમ કહેવામાં આવ્યું છે કે બાળક જન્મે છે ત્યારથીજ નહિ પણ તે ગર્ભમાં હોય છે ત્યારથીજ તેના ઉપર સંસ્કારોની છાપ પડે છે, એ હવે તમને સમજાયું હશે, કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે બાળકમાં સમજાણુશક્તિ રહેલી છે અને તેથી તમે જેવા આચાર વિચારની છાપ તેના ઉપર પાડશો, તે તુરતમાં પડી જશે. સ્નેહને વશ થઈ માતા પિતા કેટલોક વખત બાળકને અયોગ્ય છૂટ આપે છે અને તેની અયોગ્ય ઈચ્છાઓને પૂરી પાડે છે અને તે માટે સંપૂર્ણ કાળજી ધરાવે છે. પણ બાળક ભવિષ્યમાં સદ્ગુણી થાય, ધાર્મિક થાય, ઉત્તમ પુરૂષ થાય, સમાજ કે દેશ સેવક થાય, અને પોતાનાં જીવનને આદર્શ અને સુખમય બનાવવાને સામર્થ્યવાન થાય, એ માટે ઘણાજ થોડા પ્રમાણમાં-અરે નહિ જેવીજ કાળજી રાખવામાં આવે છે. આનું કારણ અન્ય કશુંજ નથી પણ માતાપિતાજ ન્યાં જીવનના ચથાર્થ રહસ્યને સમજતા ન હોય અને ધર્મના સત્યમાર્ગને મૂકી અધર્મયુક્ત વર્તન ચલાવતાં હોય, ત્યાં તેઓ બાળકો ઉપર સારા સંસ્કારો નજ પાડી શકે, એ સ્વાભાવિક છે. માનવસ્વભાવ અન્યનું અનુકરણ કરનારો હોવાથી બાળકો પણ પોતાના માતાપિતાનું અનુકરણ કરતાં શીખે છે, અને જીવનના ઉચ્ચ આશયને સમજ્યા સિવાય કેવળ દુઃખપૂર્ણ અવસ્થા ગાળે છે. પ્રાણી-માત્ર જીવનને સુખી બનાવવાને ઇચ્છે છે, અને એવી ઇચ્છા હોવી એ પણ સ્વાભાવિકજ છે. પરંતુ તેઓ જીવનને સુખી બનાવવા માટે જે માર્ગ ચાલતા હોય છે, તે માર્ગ સત્ય માર્ગથી ઘણાજ નીરાળો અને દૂર રહેલો હોય છે. પ્રિય બન્ધુ અને જહેન! તમે ઘણાં સમયે શારીરિક અને માનસિક દૃઢોથી પીડાતાં હો છો અને વારંવાર તમે શોકથી, દુઃખથી, પરિશ્રમથી, અને મનોવેદનાથી મનુષ્ય જીવનથી હારી ગયેલાં, ઉદાસ અને ચેતનહિન જણાવો છો. કોઈ કોઈ સમયે તમે હું હવે સંપૂર્ણ સુખી છું, એમ માની બેસો છો, પણ સમય જતાં તમારી માની લીધેલી કલ્પનામાં પણ તમે ઠગાયા છો એમ તુરતજ માલુમ પડી આવે છે. આમ વારંવાર નિરાશા પ્રાપ્ત થવાનું શું કારણ, એનો વિચાર તમે કરો છો ખરા? ઉત્તરમાં તમે નાજ પાડવાના, ત્યારે મારે તમને કહેવું પડશે કે જે રસ્તે તમે સુખી થવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે અથવા કરો છો, એ રસ્તો

૩૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

એ માર્ગ કેવળ ખોટોજ છે. હજીસુધી તમે એ સર્વ વિજયી માર્ગને જાણ્યો નથી તેથીજ તમે સફળતા મેળવી શકતાં નથી. એ સર્વ વિજયી માર્ગ દર્શાવવાને માટેજ આ લેખ લખવામાં આવ્યો છે અને તેના વાંચનથી માત્ર નહિ પણ તેના ચથાર્થ વર્તનથી તમે અવશ્ય જીવનને આદર્શ અને સર્વોત્તમ બનાવી શકશો. જીવનને સુખી બનાવવાની ચિંતામાં નિરાશ થઈ, ભાઈ ! તમે આમ ક્યાંસુધી ખેસી રહેશો ? ઉઠો, જાગૃત થાઓ અને પ્રયત્ન કરો. તમારા સામર્થ્ય પાસે એકપણ એવી વસ્તુ નથી, એકપણ એવી સ્થિતિ નથી કે જે તમારા અધિકાર તળે ન આવે. પ્રત્યેક ઉચ્ચ સ્થિતિ તમારા માટે રાહ જુવે છે, માત્ર તમારાં પ્રયત્નનીજ ખામી છે.

પરમાત્મ સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરવા માટે અથવા ઉચ્ચ સુખોને અનુભવવા માટે આદર્શજીવન, એજ સર્વોત્તમ માર્ગ છે. જીવનને આદર્શ બનાવવું, સદ્ગુણી, બનાવવું અને ઉચ્ચ બનાવવું, એ પ્રત્યેક મનુષ્યની અનિવાર્ય ફરજ છે. આ આશયને પ્રધાનભૂત ગણી આપણાં વ્યવહારના સર્વ કાર્યોમાં ધર્મનેા સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે અને તે પ્રમાણે વર્તવાનું ધર્મશાસ્ત્રોમાં આગૃહપૂર્વક ફરમાન કરવામાં આવ્યું છે. પરંતુ માનવ સમાજ ઘણે અંશે આ આજ્ઞાને વિસરી ગયો હોવાથીજ તેની દુર્દશા થઈ છે. જ્યાંસુધી આપણા વ્યવહારમાં ધર્મનેા વાસ હોતો, ધર્મને માટે પ્રાણાંત કષ્ટો સહન કરીને પણ તેને દઢતાથી વળગી રહેવામાં આવતું ત્યાંસુધી ઘણાં મનુષ્યો સુખી અને સરલ જીવન અનુભવી શકતાં હતાં અને પોતાનું શ્રેય સાધી શકતાં હતાં. ધર્મને અને ઉચ્ચ આચાર વિચારને જેમજેમ વિસારવામાં આવ્યાં, તેમ તેમ આપણી અધોગતિ થતી ગઈ અને હજી પણ જો આપણે વિચાર પૂર્વક મૂળ માર્ગે નહિ આવીએ તો વિશેષ અધોગતિ થશેજ. આદર્શજીવન કરવાને માટે ધર્મજ્ઞાનની અને તે પ્રમાણે વર્તવાની ઘણીજ અગત્ય છે અને તે સંબંધી લખવા જેવું અમે ” આત્માનંદ પ્રકાશ “ ના ગતોંકમાં અમારા “ ધાર્મિક શિક્ષણ ” નામક લેખમાં દર્શાવી ગયા છીએ, એટલે અહીં તે સંબંધી વિશેષ લખવાની અગત્ય નથી. સંસારી જીવન અને વિરાગી જીવન એવા બે ભાગ પાડીને આદર્શજીવન કેવી રીતે બનાવવું, એ વિષે હવે આપણે વિચાર કરીએ. વિરાગી જીવન એ સંસારી જીવનથી વધારે ઉચ્ચ છે, પરંતુ એ જીવનમાં કેવી રીતે વર્તવું એ વિગેરે ચથાર્થ રીતે કથવાનેા અધિકાર વિરાગી મહાત્મા પુરૂષોનેા હોવાથી અમે અત્ર તે વિષે વિવેચન કરતાં નથી. અત્ર તે વિષે એટલુંજ કહેવું ખસ છે કે વિરાગી જીવનના પરિશિલનથી પરમપદને તુરત પ્રાપ્ત કરી શકાય છે એ નિસંશય છે. હમણાં હમણાં વિરાગી જીવન કરતાં સંસારી જીવન ઉત્તમ છે અને એજ આવશ્યકતા છે, એમ કેટલેક સ્થળેથી અમુક અપેક્ષાએ કહેવાય છે. ગમે તેમ હો, પણ એ વિષે વધુ વિવાદ કરવો એ પણ જરૂર નથી.

આદર્શ જીવન.

૩૧૩

આ લેખમાં તો ગૃહસ્થાશ્રમને અનુલક્ષી આદર્શ જીવન કરવાનો માર્ગ દર્શાવવામાં આવતો હોવાથી આપણે અત્રે જે લખીએ છીએ તે સંસારી જીવન વિષેજ લખીએ છીએ, એ કહેવાની જરૂર નથી. દાન, શીળ, તપ અને ભાવ એ ચાર માર્ગથી જીવનને ઉચ્ચ બનાવી શકાય છે. આ ચાર માર્ગો વાંચક બંધુઓને વાંચવામાં આવ્યા હશે પણ વાંચવા માત્રથીજ કશો લાભ થવાનો સંભવ નથી. ગૃહસ્થાશ્રમમાં દાન-ધર્મની અત્યંત અગત્ય છે, શીળ, તપ અને ભાવની પણ તેટલીજ જરૂર છે; પરંતુ જ્યાંસુધી તે પ્રમાણે આચાર રાખવામાં ન આવે, ત્યાંસુધી માત્ર ઉપર ઉપરથી જાણ્યાથી કે વાંચ્યાથી લાભ થતો નથી. આપણાં સમાજની અને દેશની આર્થિક સ્થિતિ દિનપ્રતિદિન બહુ ખરાબ થતી જાય છે. વારંવાર દુષ્કાળ પડવા લાગ્યા છે અને તેથી અન્ન વિના ઘણાં મનુષ્યો ભૂખે મરતાં આપણે સાંભળીએ છીએ. આપણાં દેશબાંધવો અને સાધર્મીભાઈઓ એક કટકા રોટલા માટે ટળવળે અને આપણે સુખ પૂર્વક ઉત્તમ ભોજન જમીએ, એ કેટલી બધી સ્વાર્થપરાયણતા? તમારામાં આપવાની શક્તિ છતાં ઘણા સમયે તમે ઘેર માગવા આવેલા ભિક્ષુકને અપશબ્દો કહી હાંકી કાઢો છો અને તમારી જાતને માટે, હુટુંબને માટે ગમે તેવા અધમ કૃત્યો કરી મોજશોખનાં સાધનો પૂરા પાડો છો. ભાઈ! આવી સ્વાર્થવૃત્તિ તમને શોભે છે? તમે એક સર્વોત્તમ મનુષ્ય પ્રાણી થઈને તમારા બંધુઓ માટે કાંઈ કાળજી ન રાખો, એ કેવી શરમની વાર્તા? ગૃહસ્થોને માટે દાન એ મુખ્ય અને પ્રથમ ધર્મ છે અને તેને અવશ્ય દરેક ગૃહસ્થોએ પાળવોજ જોઈએ. દાન દેવાથી સામા મનુષ્યનું કલ્યાણ થાય છે, એટલુંજ નહિ પણ દાન દેનારનું વિશેષ થાય છે. આત્માની ઉન્નત દશા કરવામાં સ્વાર્થવૃત્તિ અત્યંત હાનિકારક છે, તેથી દાન દેવાથી તે સ્વાર્થવૃત્તિ ઉપર જય થાય છે. અતિથિ સત્કારનો પણ એજ અર્થ થાય છે કે ઘેર આવેલા મનુષ્યોને હરેક રીતે સંતોષ પમાડવા. બંધુ! તમે કપડાલત્તામાં અથવા ચાહા, ખીડી, પાન, સોપારી આદિમાં કરકસર કરી બચત રકમ તમારા ગરીબ બંધુઓને માટે ખર્ચી શકો તેમ છો અને ખડેન! તમે પણ એકાદ સાડી કે આભુષણ ઓછું પહેરી બચત રકમને ઉપયોગ તમારી દુઃખી ખડેનોને માટે કરી શકો તેમ છો; તેથી તમે ઉન્નતિનું આધક તત્ત્વ જે સ્વાર્થ તેનો જય કરી જીવનને ઉચ્ચ કરી શકશો. કહેવાનો ભાવાર્થ એ છે કે જીવનને આદર્શ, ઉચ્ચ અને સુખી બનાવવા માટે દાન દેવાની બહુજ જરૂર છે. આપણાં ધર્મશાસ્ત્રોએ સુપાત્ર દાન દેવાની જે આજ્ઞા કરેલી છે, તે લક્ષમાં રાખી તમારી શક્તિ મુજબ દાન દીધા કરશો તો અવશ્ય તમને અધિક અને અધિક સંપત્તિ પણ મળશે.

ત્યારપછી આદર્શ જીવન કરવાને માટે શીળ માર્ગની આવશ્યકતા

વિષે વિચાર કરીએ. શીળના આંહી એ અર્થ કરશું. એક સદાચાર અને બીજો અર્થ બ્રહ્મચર્ય. જીવનને ઉત્તમ બનાવવા માટે સદાચાર અને બ્રહ્મચર્યની ખાસ અગત્ય છે. સત્ય, દયા, ન્યાય, પ્રમાણિકતા, ઉદારતા આદિ ઉચ્ચ સદ્ગુણોના ધારક થવું, એ સદાચાર છે. નીતિ અને ધર્મયુક્ત વર્તન દેવગુણની લક્ષિત અને ઉત્તમ કર્મો એની પણ સદાચારમાં ખાસ જરૂર છે. આ સદ્ગુણો સિવાય તમારું જીવન ઉન્નત થઈ શકશે નહિ માટે તેમને પ્રાપ્ત કરવા માટે પરિશ્રમ કરશો અને તે પ્રમાણે તમારું વર્તન પણ રાખશો. શીળનો બીજો અર્થ બ્રહ્મચર્ય થાય છે, પણ ગૃહસ્થથી સર્વથા તે પાળી શકાતું નથી. તેથી ગૃહસ્થે સ્વદ્વારા સંતોષવૃત્ત લેવાનું છે. સ્વસ્ત્રી સિવાય બીજાને મા અને બહેન સમાન ગણી તે પ્રમાણે વર્તવું, એ ગૃહસ્થની ખાસ ફરજ છે. અને સ્ત્રીએ પોતાના પતિ સિવાય અન્ય પુરૂષોને ભાઈ બાપ સમાન ગણવા અને તે પ્રમાણે વર્તવું, એ પ્રત્યેક ગૃહિણીની ખાસ ફરજ છે. પરંતુ આંહી અમને દીલગીરી સાથે કહેવું પડે છે કે ઘણી સ્ત્રીઓ અને ઘણાં પુરૂષો આ ફરજ વીસરી ગયાં છે. હિન્દુ ધર્મશાસ્ત્રોએ ગૃહસ્થાશ્રમને ઉત્તમ દર્શાવ્યો છે; પરંતુ ઉત્તમ ગૃહસ્થાશ્રમના ખાસ બે અંગો પતિ અને પત્ની-એમની ઘણાં સંસારોમાં દુર્દશા જોવામાં આવે છે. દંપતી વચ્ચે જે અખંડ પ્રેમ હોવો જોઈએ, જે કેવળ શરીરની નહિ પણ મનની અને આત્માની એકતા હોવી જોઈએ, તે માંહેનું આજે ઘણાં દંપતી વચ્ચે કાંઈ જોવામાં આવતું નથી. પતિએ પોતાની પતિને ગૃહની દેવી અને જીવનની સહચારી ગણવી જોઈએ તેના બદલે ગાલીપ્રદાનથી કર્ણુ-કટુ ઉપનામોથી ઓળખવામાં આવે છે. પત્નીએ પોતાના પતિને આરાધ્ય દેવ, પરમપૂજ્ય અને પોતાના જીવનનું સર્વસ્વ ગણવા જોઈએ, તેના બદલે ઘણી સ્ત્રીઓ પતિને એક સામાન્ય મનુષ્ય અને પોતાનાં વિષયનો દાસ ગણે છે. અમારું આ કથન અતિશયોક્તિ ભરેલું નથી, એ અમે ખાત્રી પૂર્વક કહીએ છીએ. અહો ! ઉત્તમ કહેવાતા ગૃહસ્થાશ્રમની આથી વિશેષ દુર્દશા શું હોઈ શકે? ગૃહસ્થજીવનને આદર્શ અને ઉત્તમ કરવાને માટે પતિ પત્નીનો સંબંધ આવશ્યક છે અને તેથી કરી ઉભયની વચ્ચે શુદ્ધ અને નિર્મળ પ્રેમ હોવો જોઈએ. પતિ પત્નીનો સંબંધ એ કાંઈ કેવળ વિષયોને સંતોષવા માટે નથી પણ ઉભયે સાથે રહીને કુટુંબનું, સમાજનું, પોતાના આત્માનું અને દેશનું કલ્યાણ સાધવા માટેજ છે. સ્ત્રીએ પોતાનો પતિ ગમે તેવો દોષવાન હોય અને તેમનામાં ગમે તેટલા દુર્ગુણો હોય; તોપણ તે પ્રતિ લક્ષ ન આપતાં પતિમાં સદ્ગુણ જોવાની બુદ્ધિ રાખવી અને પતિને ઈશ્વર તુલ્ય ગણી તેની શુદ્ધ ભાવથી સેવા કરવી જોઈએ, તેમ પુરૂષે પોતાની પત્નીને સુખી કરવાને માટે, તેના તરફ પ્રેમ દર્શાવવાને માટે અને તેને

આદર્શ જીવન.

૩૧૫

દેવીતૃદય ગણવાને માટે તત્પર રહેવું જોઈએ, ગૃહસ્થાશ્રમને સર્વોત્તમ કરવાને માટે ઉભયે એ પ્રમાણે વર્તવાની જરૂર છે અને તેથી તેઓ પોતાના જીવનને અત્યંત ઉચ્ચ અને આદર્શ કરી શકશે.

ગૃહ જીવનમાં તપની પણ તેટલીજ અગત્ય છે. કરેલાં પાપ કર્તવ્યોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરવા માટે નવા પાપકર્મ નહીં કરવા માટે અને શારીરિક તન્દુરસ્તી જાળવી રાખવા માટે ઉપવાસાદિ વૃત્તોની પણ અત્યંત આવશ્યકતા છે. પરંતુ હમણાં જે માત્ર દેખાદેખીથી અથવા અડંબરથી તપ કરવામાં આવે છે, તેથી ખરૂં કંઈયે થતું નથી. બાહ્ય તપની સાથે અભ્યંતર તપ એટલે મનના સંયમની અગત્ય વિશેષ છે. ગૃહસ્થોએ જીવનને સુખી કરવાને માટે શ્રદ્ધાપૂર્વક શક્તિના પ્રમાણમાં બાહ્ય તપ વિચાર પૂર્વક કરી અને ધીરે ધીરે મનને સંયમમાં રાખવાની ટેવ પાડતાં રહેવું; તેથી તમે તમારા જીવનને આદર્શ કરી શકવા સમર્થ થશો.

જીવનને ઉત્તમ કરવા માટે અતુર્થ ઉપાય લાવના છે. લાવનાનો અર્થ વિચાર થાય છે. પ્રત્યેક મનુષ્યોએ ઉત્તમ વિચાર કરવાની અનિવાર્ય અગત્ય છે. મનુષ્યનાં સુખ દુઃખનો આધાર પણ લાવના અથવા વિચાર ઉપર રહેલો છે. કારણ કે મનુષ્ય જેવા પ્રકારનાં વિચાર કરે છે, તેવાં કાર્યો તેનાથી થાય છે અને તેનું સાડું અથવા ખરાબ ફળ મળે છે. જો વિચાર શુદ્ધ હોય તો કાર્ય પણ શુદ્ધ થાય અને તેનું ફળ પણ સાડું મળે. અશુદ્ધ વિચારથી અશુદ્ધ કાર્ય થાય છે અને તેનું ફળ ખરાબ મળે છે. વિચારનું અતૂલ સામર્થ્ય છે અને જો તમે એ સામર્થ્યને પ્રાપ્ત કરી શકો તો પછી તમારા માટે કરવા જેવું કંઈ રહેતું નથી. આત્મા સર્વ શક્ત અને અનંતવીર્ય છે, એ આપણે જાણીએ છીએ. હવે વિચાર એ આત્માના સૂક્ષ્મપ્રદેશમાંથી ઉદ્ભવે છે; તેથી તેનામાં પણ તેટલુંજ બળ છે. પરંતુ એટલું યાદ રાખવું કે શુદ્ધ વિચારથીજ તમે તમારું કલ્યાણ કરી શકશો. પ્રાણી માત્રનું હિત ઇચ્છવું, એ શુદ્ધ વિચાર છે અને એ વિચારને અનુકુળ દિશામાં વાળવાનું સામર્થ્ય તમે પ્રાપ્ત કરી શકો તો પછી ગમે તેવી ઉચ્ચ સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરવી, એ સહેજ છે. વિચારમાં કેટલું સામર્થ્ય છે અને તે કેવી રીતે મેળવી શકાય, એ સંબંધી પરમાત્માની કૃપા તો અમે “આત્માનંદ પ્રકાશ” માં એક સ્વતંત્ર લેખ લખવા ઇચ્છા રાખીએ છીએ; તેથી તે વિષે અત્ર વધુ વિવેચનમાં ઉતરતા નથી. અત્ર એટલું કહીએ છીએ કે જીવનને ઉચ્ચ કરવાને માટે ઉત્તમ લાવનાની ખાસ અગત્ય છે.

હવે છેવટમાં દાન, શીળ, તપ અને લાવ એ ચતુર્વિધ માર્ગથી તમે તમારા જીવનઆદર્શ, ઉત્તમ, અને સુખી બનાવી શકશો. એક વખત જો તમે તમારા જીવનને આદર્શ કરી શક્યાં તો પછી તમે મનુષ્ય મટી દેવ થશો, ઐહિક તેમજ

૩૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પારલૌકિક સર્વ સંપત્તિ અને વિભૂતિ તમને આપોઆપ પ્રાપ્ત થશે અને છેવટે પરમાત્મસ્વરૂપમાં મળીજઈ અખંડ આનંદ અને શાંતિને અનુભવશો. અહો! તે નિરવધિ સુખની કલ્પના માત્ર પણ કેટલી આનંદને પ્રગટાવનારી છે? બન્ધુ અને બહેન! આવો ત્યારે આપણે તે સ્થિતિને પ્રાપ્ત કરવા માટે જીવનને આદર્શ કરવાનો દૃઢ નિશ્ચય કરી વિરમીએ. અસ્તુ.

કષાય.

(*અનુવાદ.)

(અનુવાદક વકીલ નંદલાલ લલ્લુભાઈ—વડોદરા.)

મનુષ્ય જીવનમાં કષાય બધાથી નીચ અને ખરાબ ચીજ છે. એનાથી નીચી અને જુરી બીજી કોઈ પ્રવૃત્તિ નથી. કષાયરૂપી કુંડમાં રાગ, દ્વેષ, કામ, ક્રોધ, મોહ, લોભ, માન, માયા, દ્રોહ, મત્સર, અપમાન, મિથ્યા અપવાદ જૂઠું લાષણ, હિંસા, ચોરી, વિગેરે દુર્ગુણો વસે છે. આ દુર્ગુણો મનુષ્યના મનરૂપી વનમાં સદા બ્રમણ કર્યા કરે છે. એ સિવાય શોક, દુઃખ, સંતાપ, પશ્ચાત્તાપ, વિગેરેની લયંકર મૂર્તિઓ પણ મન ઉપર સદા અધિકાર ચલાવે છે. એવા અધિકારમય પ્રદેશમાં અજ્ઞાની માણસો વસે છે, કે જેમને શાંતિની અગર પરમાત્મ પ્રકાશથી ઉપજતા પરમાનંદની ખબર હોતી નથી. જો કે તે તેના ઉપર પ્રીતિલાવ રાખે છે, પણ તેથી તેને કંઈ લાભ પ્રાપ્ત થતો નથી. કારણ તેની દૃષ્ટિ પરમાનંદ ઉપર પડતી નથી, પણ સદા પુદ્ગલિક પદાર્થો ઉપર લાગી રહે છે.

જ્ઞાની પુરૂષો બાહ્યદૃષ્ટિથી નહિ જોતાં તત્ત્વદૃષ્ટિથી જુએ છે. તેમને કષાયરૂપી જગતમાં સંતોષ અને આનંદ લાગતો નથી. તેઓનું લક્ષ્યગિંદુ સદા શાશ્વત સ્થાન કે જ્યાં સદા આનંદ વર્તે છે, તે સ્થાન પ્રાપ્ત કરવાનું હોય છે. તે પ્રદેશ પ્રથમ તો તેમને બહુ દુર માલમ પડે છે, પણ જેમ જેમ ગુણસ્થાનના પ્રદેશમાં તેઓ આગળ વધતા જાય છે, તેમ તેમ શાંતિનો પ્રદેશ તેમને નજીક માલમ પડે છે. શાંતિના પ્રદેશ તરફ મુસાફરી કરવાની શરૂઆતમાંજ અંશે અંશે કષાયોને છોડવા પડે છે. જ્યાં સુધી કષાયો છોડવાની અથવા કષાય પાતળા કરવાની શક્તિ ફેરવે નહી ત્યાંસુધી ગુણસ્થાનના ઉચ્ચ પ્રદેશ તરફ મુસાફરી કરવાની શરૂઆત થઈ શકે નહિ.

કષાયનું ક્ષેત્ર સર્વથી નીચું છે, એનાથી નીચું કોઈ સ્થાન નથી. એમાં પડેલા

* જૈન હિતૈષી ઉપરથી.

કષાય.

૩૧૭

જીવોને અનેક પ્રકારના કષ્ટો ભોગવવાં પડે છે. જેમનું લક્ષ પોતાના હિત તરફ છે તેમને કષાયના પ્રદેશમાંથી નીકળી ગુણસ્થાનના પ્રદેશ તરફ ચાલવાની શરૂઆત કરવી ઉચિત છે. ઉન્નતિ માર્ગ કઠિન અથવા દુર નથી, તે નજીક છે. પોતાના ઉપર વિજય પ્રાપ્ત કરી લો, આપણી ઇન્દ્રિયોને વશ કરો, ઘસ ઉન્નતિ માર્ગ મળી જશે. જે માણસમાંથી સ્વાર્થની ગંધ નીકળી ગઈ હોય અને જેમને પોતાની ઇચ્છાઓ વશ કરી પોતાના મન ઉપર અધિકાર ચલાવવાની શરૂઆત કરી હોય તેઓનાથી ઉન્નતિના માર્ગ વેગળો નથી.

કષાયી મનુષ્ય પોતાની જાતનો શત્રુ છે, શાંતિનો ધાતક અને આનંદનો નાશ કરનાર છે. કષાયી મનુષ્ય નીચમાં નીચ અને અધમમાં અધમ કામ કરવા તૈયાર થઈ જાય છે. કષાય દુઃખનું મૂળ અને પાપોની ખાણ છે.

મનુષ્ય અંતરંગમાં સ્વાર્થની બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થવાનું કારણ વસ્તુના સ્વરૂપ અને સ્વભાવનું અજ્ઞાણપણું અને શાંત અને પવિત્ર માર્ગની અજ્ઞાનતા છે. કષાય અંધકારરૂપ છે. તેનો વધારો જ્યાં અધ્યાત્મ અને આત્મજ્ઞાનનો અભાવ હોય છે, ત્યાં થાય છે. જ્યાં અધ્યાત્મ અને આત્મજ્ઞાન છે ત્યાં તેનો પ્રવેશ થઈ શકતો નથી. જ્ઞાની પુરૂષના મનમાંથી અજ્ઞાન નાશ પામે છે, અને હૃદયની નિર્મળતા વધતી જાય છે. નિર્મળતા વધવાથી વાસનાઓનો પણ ક્ષય થતો જાય છે.

કષાય પ્રત્યેક દાણ અને પ્રત્યેક અવસ્થામાં દુઃખ, આપત્તિ અને અશાંતિનું કારણ છે. અગ્નિ જ્વેતજ્વેતામાં મોટી મોટી ઇમારતો અને વસ્તુઓને બાળી બાળ કરી નાખે છે. તેજ પ્રમાણે કષાયની અગ્નિ મનુષ્યોને લસમ કરી નાખે છે અને તેમના કાર્યોનો નાશ કરી નાખે છે.

જો તમને શાંતિની અભિલાષા હોય તો કષાયોનો નાશ કરો. જ્ઞાની પુરૂષ કષાયોને સમાવે છે પરંતુ મૂર્ખ માણસો કષાયોને તાળે થાય છે. જે મનુષ્યો જ્ઞાન અને બુદ્ધિની આહુતી કરતા હોય તેમણે મૂર્ખતા અને અજ્ઞાનતાથી દુર રહેવું જોઈએ. શાંતિનો ઇચ્છક શાંતિનો માર્ગ ગ્રહણ કરે છે ને જેમ જેમ તે માર્ગ તરફ પ્રયાણ કરે છે, તેમ તેમ કષાય, દુઃખ, નિરાશાઈથી અંધકારમય પ્રદેશોને છોડતો જાય છે.

જ્ઞાન અને શાંતિ પ્રાપ્ત કરવાની અભિલાષાવાળા મનુષ્યે કષાયોનું સ્વરૂપ જાણવું જોઈએ. જે સમયે એનું વાસ્તવિક જ્ઞાન થશે તે સમયે તેને દુર કરવા અને તેનાથી મુક્ત થવાની શરૂઆત કરશે. જ્યાંસુધી મનુષ્ય સ્વાર્થ અને કષાયોને આધીન છે, ત્યાંસુધીજ વાર છે. કષાયોથી માણસ કોપી અને લોભી થાય છે, એટલુંજ નહિ પણ તેને તાળે થયેલો માણસ પોતાને ઊંચ બીજાને તુચ્છ સમજવા લાગે છે. બીજા-

ઓના સદા અવગુણુ જોયા કરે છે અને તેમને માયાવી તથા સ્વાર્થી બતાવે છે. પોતાના સ્વાર્થને માટે બીજાઓની નિંદા કરવી અને તેમને સ્વાર્થી દેખાડવા તે ચુકતો નથી. અને પોતાનો સ્વાર્થ ત્યાગ કરી શકતો નથી. બીજાઓના ઉપર દોષારોપણ કરવાથી શાંતિનો માર્ગ મલી શકતો નથી. શાંતિનો માર્ગ મેળવવાને માટે સ્વાર્થત્યાગ, ઈદ્રિય દમન, અને આત્મસંયમની જરૂર છે. બીજાઓના સ્વાર્થાદિ અવગુણોને દૂર કરવાની ચેષ્ટામાં આપણે કષાયોથી રહિત થઈ શકતા નથી. પણ આપણા અવગુણો દૂર કરવાથી આપણે સ્વતંત્ર થઈ શકીએ છીએ. જે મનુષ્ય પોતે પોતાને વશ કરી શકે છે, અને પોતાના ઉપર વિજય મેળવી શકે છે, તેજ બીજાઓ ઉપર વિજય મેળવી શકે છે. જેઓએ પોતાના ઉપર વિજય મેળવ્યો છે, એવા મનુષ્ય બીજાઓને કષાયોથી અર્થાત ક્રોધ, માન, માયા, લોભથી વશ નથી કરતા પણ પ્રેમ અને પ્રીતિથી કરે છે.

મૂર્ખ મનુષ્યો પોતાની પ્રશંસા અને બીજાની નિંદા કર્યા કરે છે, પરંતુ બુદ્ધિમાન મનુષ્ય પોતાના દુર્ગુણોની નિંદા અને પારકા ગુણોની પ્રશંસા કરે છે. શાંતિનો પ્રદેશ મનુષ્યથી વ્યતિરેક જગતમાં નથી. પરંતુ વિચારોના અંતરંગ પ્રદેશમાં છે. બીજાઓના કામની અંદર પરિવર્તન કરવાથી તેની પ્રાપ્તિ થતી નથી, પરંતુ પોતાના કૃત્યોને વિશુદ્ધ અને પવિત્ર બનાવવાથી થાય છે.

કષાયયુક્ત મનુષ્ય પ્રાયઃ બીજાઓને સુધારવા પ્રયત્ન કરે છે પરંતુ જ્ઞાની પુરૂષ પોતાને સુધારવાનેજ મર્યો રહે છે. સંસાર સુધારવાના પહેલાં પોતે પોતાને સુધારવાની આવશ્યકતા છે. પોતાનો સુધારો કેવળ વિષય વાસનાઓને દૂર કરવાથી થઈ ગયો એમ માનવાનું નથી, પરંતુ એને માટે કષાયોના પ્રત્યેક વિભાગનો વિચાર કરી તેમનો તથા સ્વાર્થનો સર્વથા નાશ કરવાથી થઈ શકે છે. મનુષ્ય જીવનને એક પ્રકારના પહાડ (પર્વત) ની ઉપમા આપી શકાય. તેની તલાટી કષાય છે અને શાંતિ એ મસ્તકનો પ્રદેશ છે. કષાયોને કમતી કરતાં કરતાં મનુષ્ય શાંતિના ઉચ્ચ શિખર ઉપર ચઢી શકે છે. કષાયમાં શક્તિ છે પણ તે શક્તિ કુમાર્ગના પ્રદેશ તરફ ખેંચી જાય છે, તેનાથી દુઃખ થાય છે ને મનમાં સદા ઈચ્છાઓ ઉત્પન્ન કર્યા કરે છે. જે તે ઈચ્છાઓ પ્રશસ્ત હોય છે, તો સુખનું કારણ બને છે ને અપ્રશસ્ત હોય છે તો દુઃખનું કારણ બને છે. ઈચ્છાઓ એક પ્રકારની બળતી તલવાર જેવી છે જે સ્વર્ગના દ્વાર ઉપર રક્ષકનું કામ કરે છે. મૂર્ખાઓને બાળીને લસમ કરી નાખે છે અને બુદ્ધિમાનોને સ્વર્ગમાં દાખલ થવા દે છે.

જે મનુષ્ય પોતાની અજ્ઞાનતાની સીમાને જાણી શકતો કે સમજી શકતો નથી; તે મૂર્ખની કોટીમાં આવી શકે છે. તે કેવળ પોતાના વિચારોનો ગુલામ બની રહે

સૂક્તમૂક્તાવલી-અનુવાદ.

૩૧૯

છે, અને અપ્રશસ્ત ઇચ્છા ઇચ્છાનુસાર કામ કરે છે. તેનાથી વિપરીત બુદ્ધિમાન મનુષ્ય છે, જે પોતાની અજ્ઞાનતાને બાણી શકે છે. પોતાના નિર્થક વિચારોને સમજી શકે છે. સારાસાર વિચાર પૂર્વક વિવેકથી વર્તી શકે છે—અનેક કષાયોને સમાવી શકે છે.

મૂર્ખ અજ્ઞાનતાની નીચમાં નીચ ખીણોમાં ગબડી પડે છે, ત્યારે બુદ્ધિમાન જ્ઞાનના ઉચ્ચમાં ઉચ્ચ શિખર ઉપર ચઢી શકે છે. મૂર્ખ ઇચ્છાઓ કરે છે, કષ્ટ ઉઠાવે છે અને મરી જાય છે, પરંતુ બુદ્ધિમાન ઉચ્ચ અભિલાષા રાખે છે; સદા આનંદમાં રહે છે અને જીવન નિર્ભય બનાવે છે.

આત્મોદ્ગતિનો અભિલાષી વીરપુરુષ માનસિક ઉન્નતિ કરતાં કરતાં જ્ઞાનાનંદમાં લીન થઈ શાંતિના ઉચ્ચતમ શિખર તરફ દૃષ્ટિ લગાવી ઉચ્ચ સ્થાનક ઉપર ચઢવા પ્રયાણ કરે છે, ચઢે છે, અને એક દિવસ તે અભિષ્ટ સ્થાનપર પહોંચી પરમાનંદ અને અવ્યાબાધ સુખ પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

“સૂક્ત મૂક્તાવલી.”

(સુગમ ભાષા અનુવાદ.)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૨૩ થી ૨૩૨.)

(લેખક—શાંતમૂર્તિ શ્રીમાન કર્પૂરવિજયજી મહારાજ.)

૭૮ ઉપદ્રવને દૂર કરનાર અને સંપદાને આપનાર સુપાત્રદાન જે મહાનુભાવ આપે છે તેને દારિદ્ર્ય આવતું જ નથી. હુર્ભાગ્ય તેનાથી દૂર રહે છે, અપયશ થવા પામતો જ નથી અને પરાભવ કરવા કોઈ ઇચ્છતું નથી; વ્યાધિનું જોર ફાવતું નથી, દીનતા આવતી નથી, ભય પીડતો નથી અને કષ્ટો પીડતાં નથી.

૭૯ જે પુરૂષો પોતાનું દ્રવ્ય કલ્યાણાર્થે આપે છે, તેને લક્ષ્મી મળવા ઇચ્છે છે. મતિ, કીર્તિ અને પ્રીતિ તેને શોધતી આવે છે, સૌભાગ્ય અને નીરોગતા તેને ભેટે છે, કલ્યાણ પરંપરા સન્નુભ આવે છે, સ્વર્ગની સુખ સાહેબી સહેજે મળે છે અને મુક્તિ તેની રાહ જોયા કરે છે.

૮૦ જે પુરૂષ પોતાનું પુષ્કળ ધન પ્રસિદ્ધ એવાં સાત ક્ષેત્રમાં વાપરે છે તેને સુખસંપત્તિ સાવ સુલભ થાય છે, યશ સ્વાધીન થાય છે, લક્ષ્મી મળવા ઉત્કંઠિત રહે છે, મતિ નિર્મળ થાય છે, ચક્રવર્તીપણાની સમૃદ્ધિ નિકટ આવી રહે છે, સ્વર્ગ-સંપદા હસ્તગત થાય છે અને મોક્ષસંપદા મેળવવાને તે ભાગ્યશાળી થાય છે.

૩૨૦ .

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

‘સુખશીલતા તથા કલ્યાણકારી તપનું’ સેવન કરો.’

૮૧ જે (તપ) પૂર્વકૃત કર્મ-પર્વતને ચૂરવા વઝરૂપ છે, વિષય અભિ-
લાષરૂપ દાવાનળની જવાલાને શમાવવા જળ વર્ષણરૂપ છે, ભયંકર ઇન્દ્રિયોરૂપી
સર્પોને દમવા જાંશુલી મંત્ર સમાન છે, વિદ્યારૂપ અંધકારના સમૂહને ફેડવા સૂર્યોદય
સમાન છે, તેમજ અનેક પ્રકારની લબ્ધિ-શક્તિરૂપ સંપદાને પેદા કરે છે તે બાહ્ય
અને અભ્યંતર એમ બંને પ્રકારનાં તપ કોઈ પણ જાતની વાંછા-આશા તૃષ્ણા
રાખ્યા વગર શાસ્ત્રોક્ત રીતે કરવાં જોઈએ.

૮૨ જે તપના પ્રભાવથી વિદ્ય ભાત્ર વિસરાલ થઈ જાય છે, દેવતાઓ સેવા
કરે છે, વિષય-અગ્નિ શાન્ત થાય છે, ઇન્દ્રિયો દમાય છે, કલ્યાણ અચૂક થાય છે,
તીર્થંકરાદિક સંબંધી મહા ઋદ્ધિઓ સાંપડે છે, કર્મોનો ક્ષય થાય છે, અને સ્વર્ગ
અપવર્ગનાં સુખ સ્વાધીન થઈ શકે છે તે તપ પ્રશંસવા યોગ્ય કેમ ન હોય ?
અપિતુ હોયજ.

૮૩ જેમ દાવાનળ વગર વનને બાળવાને કોઈ સમર્થ નથી, વર્ષાદ વગર દાવા-
નળને ઠારવા કોઈ સમર્થ નથી અને પવન વગર વર્ષાદને બાળવા કોઈ સમર્થ નથી
તેમ તપસ્યા વગર, કર્મસમૂહને હણવા કોઈ સમર્થ નથી.

૮૪ સંતોષરૂપ પુષ્ટ મૂળવાળો, ક્ષમારૂપ પરિવારવાળો, આચારાંગાદિ શ્રુત-
સ્કંધની રચનારૂપ વિસ્તારવાળો, પંચઇન્દ્રિય નિગ્રહરૂપ શાખાવાળો, દેહીપ્યમાન
અભયદાનરૂપ દળવાળો (અથવા વિનયરૂપ પ્રગટ પત્રવાળો), બ્રહ્મ વ્રતરૂપ નવ-
પદ્મવ (કુંપળીયાં) વાળો, શ્રદ્ધા જળ સમૂહના સિંચનથી વિશાળ કુળ, બળ, ઐ-
શ્વર્ય અને સૌન્દર્યરૂપ ભોગ વિસ્તારવાળો, તથા બાર દેવલોક નવ ઐવેયક અને
પાંચ અનુત્તર વિમાનની પ્રાપ્તિરૂપ (સુગંધિ) પુષ્પવાળો ઉક્ત તપરૂપ કલ્પવૃક્ષ
ભોક્ષ સુખરૂપ ફળને આપવાવાળો થાય છે.

‘શુભ ભાવ-રસાયણનું’ સદા સેવન કરો.’

૮૫ નીરોગી પુરૂષ ઉપર જેમ સ્ત્રીનાં કટાક્ષ બાણ નકામાં છે, કૃપણ સ્વામી
પાસે કરેલું સેવા કષ્ટ જેમ નકામું છે, પથ્થરમાં કમળ ઉગાડવવાનો શ્રમ જેમ
નિષ્ફળ છે, ઉખરભૂમિમાં થયેલો વર્ષાદ જેમ નકામો છે, તેમ શુભ ભાવના વગર
દાન, પ્રભુ પૂજા, તપ, સ્વાધ્યાય-શાસ્ત્ર પઠનાદિક અનુષ્ઠાન પણ સઘળાં ફેાગટ છે.

૮૬ જે કોઈ મનુષ્ય સર્વ વસ્તુને બાણવા ઇચ્છતા હોય, પુન્ય પ્રાપ્ત કરવા
ચાહતો હોય, તથા દયા ધારણ કરવા, પાપને ભેદવા (ઢુંકા કરવા), ક્રોધને ખંડવા,
દાન, શીલ અને તપને સફળ કરવા, પુન્યની વૃદ્ધિ કરવા, ભવસાયરનો પાર પામવા,
અને સિદ્ધિ રમણીને આલિંગવા ઇચ્છતોજ હોય તો તેણે શુભ ભાવ (શુભ વી-
ર્યોદ્ધાસ) આદરવોજ જોઈએ.

સૂક્તમૂક્તાવલી.

૩૨૧

૮૭ વિવેકરૂપી વનને વિકસિત કરવા નીક તુલ્ય, ઉપશમ સુખને માટે સંજીવની તુલ્ય, ભવસમુદ્ર તરવા મહા નૌકાતુલ્ય, કામ અગ્નિને શમાવવા મેઘમાળા તુલ્ય, અપળ ઇન્દ્રિયોને રોકવા પાશ બંધન તુલ્ય, ભારે કષાયરૂપ પર્વતને ભેદવા વજ્રતુલ્ય, અને મોક્ષમાર્ગનો ભાર વહેવા ખચ્ચરી જેવી સમર્થ ભાવનાને તમે સેવો. બીજું બધું કરવાથી સંયુત્; બીજું બધું કરેલું ભાવના વડેજ લેજો છે. ભાવના વગરનું બધુંય ફોગટ જેવું છે.

૮૮ પુષ્કળ દાન દીધું હોય, સમસ્ત જિન આગમોનો અભ્યાસ કર્યો હોય, બહુ આકરી ક્રિયા-કરણી કરી હોય, અનેકવાર ભૂમિશયન કર્યું હોય, બહુ આકરાં તપ તપ્યાં હોય, અને ઘણો લાંબો વખત ચારિત્ર પાળ્યું હોય પરંતુ જો ચિત્તમાં રૂઢો ભાવ (શુભ ભાવના) પેદા થયેલ નથી તો એ સઘળું ફેાતરાં વાવવાની જેવું ફોગટજ છે. શુભ ભાવનાયુક્ત પૂર્વોક્ત સઘળું લેજો થાય છે.

‘વિષય લોહપતા તથા વૈરાગ્ય વૃત્તિ ભજ્ને.’

૮૯ પાપરૂપ રજને શમાવવા જળ સમાન, મદોન્મત્ત ઇન્દ્રિયરૂપ હાથીને દમવા અકૂશ સમાન, કલ્યાણરૂપ પુષ્પના બગીચા સમાન, છકેલા મનરૂપ વાંદરાને બાંધવા સાંકળ સમાન, ચારિત્રરૂપ રમણીને રમવા ક્રિડાગૃહસમાન, કામરૂપ તાપને ટાળવા ઔષધ સમાન, અને મોક્ષમાર્ગમાં રથ સમાન એવા વૈરાગ્યને વિચારી તેનું સેવન કરી, તું નિર્ભય થા.

૯૦ જેમ પ્રચંડ પવન વાઘેલી મેઘ ઘટાને વીજેરી નાંખે છે, અગ્નિ જેમ વૃક્ષોને બાળી નાંખે છે, સૂર્ય જેમ અંધકારના સમુદ્રને ફેડી નાંખે છે અને વજ્ર જેમ પર્વતના સમૂહને ભેદી નાંખે છે તેમ એકલો વૈરાગ્યજ સઘળાં કર્મોનો સંહાર કરી શકે છે. વૈરાગ્યની તીક્ષ્ણ ધારાવડે જલ્દી કર્મ ક્ષય થાય છે.

૯૧ કઠોર પાપને કાપવા કુશળ એવો વૈરાગ્ય જો હૃદયમાં પ્રગટે તો દેવવંદન ઉત્તમ ગુરૂની ચરણ સેવા, અતિઆકરી તપસ્યા; ગુણવંતની ઉપાસના, જંગલ માં નિવાસ, અને ઇન્દ્રિયોને દમવાની વિધા મોક્ષદાયી થાય છે. ઉત્તમ વૈરાગ્ય વગરની એ બધી કરણી લુખી (મીઠાશ વગરની) લાગે છે,

૯૨ વિષય લોગને કાળા નાગના શરીર જેવા વિષમ સમજી, રાજ્યને રજ (ધૂળ) જેવું અસાર સમજી, સ્વજનોને કર્મ બંધનાં કારણ રૂપ સમજી, વિવિધ વિષયને વિષ મિશ્રિત અન્ન સમાન સમજી, ઋદ્ધિને રાખ સમાન સમજી અને સ્ત્રીઓને તૃણ સમાન તુચ્છ સમજી તે બધાયમાં આસકતતા તથા શુદ્ધ હૃદયવાળો વૈરાગી પુરૂષ સિદ્ધિ પદને પામે છે.

‘ભવ્યાત્માઓને સામાન્ય હિતોપદેશ.’

૯૩ જિનેશ્વર દેવની પૂજા, ગુરૂમહારાજની સેવા, સહુ જીવો ઉપર અનુકંપા-દયા, શુભપાત્રમાં દાન. ગુણ-ગુણી ઉપર અનુરાગ (ગુણગ્રહણ બુદ્ધિ) અને શાસ્ત્ર-શ્રવણ એ છ મનુષ્યલવરૂપ વૃક્ષનાં શુભ ફળ છે.

૩૨૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

૯૪ ત્રિકાળ પ્રભુ પૂજા-ભક્તિ કરો, નિર્મળ યશ-કીર્તિ વધારો, સઠેકાણે ધન વાવો, મનને નીતિના માર્ગે દોરો, કામ ક્રોધાદિક શત્રુઓને સંહરો, સહુ પ્રાણી ઉપર દયા કરો, અને જિનાગમને સાંભળો, અને એમ કરી શીઘ્ર મોક્ષવશ્મીને વરો !

૯૫ વીતરાગ દેવની પૂજા કરી, નિઃશંક-મુનિજનોને નમસ્કાર કરી, સિદ્ધાન્ત સાંભળી અધર્મી જનોની સંગતિ તજી, પાત્રમાં દ્રવ્ય આપી, ઉત્તમ (શિષ્ટજનો) ના માર્ગે ચાલી, અંતરંગ શત્રુઓને જીતી, અને નમસ્કાર મંત્રને સંભારી (નમસ્કાર મહામંત્રનું ધ્યાન કરી) હે ભગ્યો ! ઇચ્છિત સુખને સ્વાધીન કરો.

૯૬ જે રીતે ચંદ્રસમાન ઉજ્જવળ યશ દશે દિશામાં પ્રસરે, ઉદયકારી ગુણુ-શ્રેણિ વિસ્તાર પામે, અને કુકર્મનો ક્ષય કરવા સમર્થ ધર્મ વૃદ્ધિ પામે એ રીતે ચતુર પુરૂષોને સુલભ એવા ન્યાયમાર્ગમાં સુજ્ઞ જનોએ પ્રવર્તન કરવું. ભાગ્ય-શાળી જનો ધારે તો એવું પ્રવર્તન સુખે કરી શકે.

૯૭ હાથે પ્રશંસવા યોગ્યદાન, મસ્તકે ગુરૂચરણને પ્રણામ, મુખે સત્ય (પ્રિય પદ્ધતિને તથ્ય) વાણી, કાને શાસ્ત્ર શ્રવણુ, હૃદયે સ્વચ્છ—નિર્મળ વૃત્તિ, ભુજામાં વિનયવંતુ શૌર્ય, અહો ! આટલાં વાનાં ઐશ્વર્ય વગર પણ સ્વભાવવડે ઉત્તમ પુરૂષોને અલંકાર—આભૂષણરૂપ છે; કેમકે સુપાત્ર દાનવડે હાથ જેવા શોભે છે તેવા કંકણાદિક વડે શોભતા નથી; મસ્તક ગુરૂચરણે લગાડવાથી જેવું શોભે છે તેવું મુગ-ટાદિકથી શોભતું નથી ઇત્યાદિક આશય સ્પષ્ટ છે.

૯૮ જે આ ભવ અટવી વટાવી, મોક્ષ નગરે જવા ઇચ્છાજ હોયતો વિષયરૂપ વિષ વૃક્ષોને આશ્રય કરવો નહિ, કેમકે એમની છાયા પણ શીઘ્ર મહા-મૂર્છા ઉપજાવે એવી છે, જેથી આ જીવ એક પગલું પણ આગળ ચાલવા સમર્થ થઈ શકતો નથી; તો પછી તે વિષય વિષ વૃક્ષોનાં પત્ર, પુષ્પ, ફળ અને રસતું તો કહેવુંજ શું તે બધાંય મહા હાનિજ કરે છે.

‘ ઉપસંહાર ’

૯૯ ચંદ્રપ્રભા અને સૂર્ય પ્રભા મનુષ્યોના જે અધિકારરૂપ કાદવને દૂર કરી શકતી નથી તે (અજ્ઞાન-પાપ) આ અદ્ય ઉપદેશ સદાય શ્રવણ કરતાં સદંતર દૂર કરી દે છે. અત્યંત આદરપૂર્વક શ્રવણ, મનન અને નિદિધ્યાસન કરવાનું બહુ ઉત્તમ પરિણામ આવે છે. મૂળ કાવ્યમાં ગ્રંથકારે ‘સોમ પ્રભાચાર્ય’ એવું સ્વનામ પણ ગર્ભિત પણે જણાવેલું છે.

ગ્રંથ પ્રશસ્તિ.

૧૦૦ અજિતદેવ આચાર્યના પદ્મરૂપ ઉદયાચળ ઉપર પ્રગટેલા સૂર્ય સમાન વિજયસિંહ આચાર્યના ચરણ કમળમાં ભ્રમરની પેરે રમતા સોમપ્રભા આચાર્ય આ સૂક્ત મુક્તાવળી રચી. (ભગ્યાત્માઓ તેને કંઠાએ કરી નિજ હૃદયને શોભાવો પાવન કરો. ઇતિશમ્.)

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ.

૩૩૩

“ શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજ. ”

પરમપૂજ્ય મુનિમહારાજે તથા જૈન બંધુઓને સવિનય પ્રાર્થના કરવાની કે:—

શ્રીમદ્ દેવચંદ્રજી મહારાજના બનાવેલા બધા ગ્રંથો એકત્ર કરી તેનું એક મોઢું પુસ્તક છપાવવા યોજના ચાલે છે. તેઓશ્રીના બનાવેલા નીચે લખ્યા ગ્રંથો જાણવામાં છે.

૧ આગમસાર.	૭ મુનિની પંચભાવના.	૧૩ અષ્ટ પ્રવચન માતાની સંગ્રામ
૨ નયચક્રસાર.	૮ પ્રત્યેનોત્તર.	૧૪ પ્રલંબનાની સંગ્રામ.
૩ ચોવીશી.	૯ જ્ઞાનમંજરી ટીકા.	૧૫ ધ્યાનદીપિકા.
૪ વીશી.	૧૦ સ્નાત્રપૂજ.	૧૬ સમકીર્તની સંગ્રામ.
૫ ગતચોવીશી.	૧૧ એકવીસપ્રકારી પૂજ.	૧૭ વીરપ્રભુનું દીવાલીનું સ્તવન
૬ અધ્યાત્મગીતા.	૧૨ નવપદજી પૂજ (જિલાલા).	૧૮ સહસ્રકૃતનું સ્તવન.

એ સિવાયના બીજા કોઈ ગ્રંથ, ટીકા, ટોળો, સ્તવન, સંગ્રામ આદિ શ્રીમદ્નાં બનાવેલાં આપના જાણવામાં હોય તો તે સંબંધી (બની શકે તેટલી વિગત સહ) હકીકત નીચે સહી કરનારને જાણાવવા મહેરબાની કરશો જેથી તે વિષયો સદર ગ્રંથ માં દાખલ કરવાનું બની શકે.

પાદરા.
(ગુજરાત)

સેવક,

વકીલ મોહનલાલ હીમચંદ.

શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરિશ્વરજી મહારાજના પરિવાર મંડળના મુનિરાજેના ચાતુર્માસ.

શ્રીમદ્ આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજયકમળસૂરિશ્વરજી મહારાજ તથા વ્યાખ્યાન વાચસ્પતિ શ્રી લખ્ધીવિજયજી મહારાજાદિ ઠાણા ૬ અંભાત.

શ્રીમદ્ ઉપાધ્યાયજી મહારાજ વીરવિજયજી મહારાજ તથા પંન્યાસજી શ્રી દાનવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા ૫ વટાદરા-પેટલાદ.

પ્રવર્તકજી મહારાજ શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ, મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા મુનિરાજશ્રી જિનવિજયજી મહારાજ આદિ વટોદરા. ડેઠ ઘડીયાળી પોળ, બની શેરીના ઉપાશ્રય.

મુનિરાજશ્રી હંસવિજયજી મહારાજ તથા પંન્યાસજીશ્રી સંપતવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા ૫ ઇંદોર. ડેઠ શેઠ નથમલજી ગંભીરમલજી શરાફામાં જીલ્લા-માલવા.

મુનિરાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજ, મુનિરાજ શ્રી વિમલવિજયજી મહારાજ, મુનીશ્રી કસ્તુરવિજયજી મહારાજ, મુનીશ્રી વિપુલવિજયજી, મુનિશ્રી વિચક્ષણવિજયજી મહારાજ આદિ જુનાગઢ.

મુનીરાજશ્રી પ્રેમવિજયજી તથા મુનિરાજ મંગળવિજયજી તથા મુનિરાજ શંકરવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા ૫. સીનોર-ગુજરાત.

૩૨૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પંન્યાસજી શ્રી સોહનવિજયજી મહારાજ, મુનીશ્રી વિદ્યાવિજયજી મહારાજ,
નીશ્રી વિચારવિજયજી મહારાજ, મુનીશ્રી સમુદ્રવિજયજી મહારાજ. વેરાવળ.

મુનિરાજશ્રી હિરવિજયજી મહારાજ, મુનિરાજશ્રી સુમતિવિજયજી મહારાજ.
લુધીઆના (પંજબ)

મુનિરાજશ્રી ભક્તિવિજયજી મહારાજ ઠાણા ૨. ત્રાપજ

મુનિરાજશ્રી કુસુમવિજયજી મહારાજ. રતલામ.

મુનિરાજશ્રી વિનયવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા ૨. ધોરાજી.

મુનિ મહારાજશ્રી લલિતવિજયજી મહારાજ આદિ ઠાણા. જામનગર.

બીજા મુનિમહારાજઓ અમોને લખી જણાવશે જેથી હવે પછી પ્રકટ થશે.

પુસ્તક પહેાંચ.

- ૧ સમવ્યસન નિષેધ. શેઠ લક્ષ્મીચંદજી પારેખ-કલકત્તા.
- ૨ હિન્દી જૈન શિક્ષા ચતુર્થ ભાગ. શ્રી આત્માનંદ પુસ્તક પ્રચારક મંડળ-આગ્રા.
- ૩ નવતત્ત્વ. " "
- ૪ ચતુર્દશ નિયમાવલી. " "
- ૫ શૃંગાર વૈરાગ્ય તરંગીણી. અલેચંદ ભગવાન-ભાવનગર.
- ૬ શ્રી દક્ષિણ મહારાષ્ટ્ર જૈન સ્વેતામ્બર યોડીંગનો પ્રથમ રીપોર્ટ-શાંગલી.

ખાસ આભાર.

શ્રી જૈન પ્રશ્નોત્તર જેમાં કલકત્તા એશિયાટીક સોસાયટીના સેક્રેટરી ડોક્ટર હોરનલ સાહેબને જૈન શીલોસોપી (તત્ત્વજ્ઞાન)ના અનેક ઉપયોગી પ્રશ્નોના ખુલાસાએ ઉત્તરો જગદ્વિખ્યાત શ્રીમાન વિજ્યાનંદસ્મરિશ્વરજી (શ્રી આત્મારામજી મહારાજ) આપેલા છે જે ખરેખરા જાણવા લાયક છે. જે ગ્રંથરૂપે વરતેજનિવાસી કોન્ડ્રાક્ટર ગાંડાલાલ માનચંદે પોતાના પ્રિયપુત્રના સ્મરણાર્થે છપાવી પ્રસિદ્ધ કરેલ છે, તે આ સભાના સભાસદોને એક એક પ્રાપી બેટ આપવા માટે અમોને મળેલ છે, જેથી તેઓનો આભાર માનવામાં આવે છે.

સર્વે જૈન બંધુઓને અને બહેનોને અત્યાગ્રહ પૂર્વક આમંત્રણ.

શ્રી જુનાગઢ શહેરમાં શ્રી જૈન ધર્મ ભારતીય ન્યાયાલોનિધિશ્રી વિજ્યાનંદસૂરી (આત્મારામજી) મહારાજના પ્રશિષ્ય મુનિ મહારાજ શ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજ આદિ સાધુઓ ચાતુર્માસ રહેલા છે તત્ત્વજ્ઞાની મહારાજશ્રી વલ્લભવિજયજી મહારાજ હંમેશાં નિયમિત જૈનધર્મનાં અનેક અંગોપાંગ ઉપર તેમજ અન્ય નૈતિક વ્યવહારિક અને કેળવણી આદિ વિષયો ઉપર ઉત્તમ પ્રકારનાં અસરકારક વ્યાખ્યાનો આપે છે તો આ સૂચર્ણ સમયનો લાભ લેવા અમારા સ્વધર્મનિરાગી અને ગુણગ્રાહી જૈન બંધુઓ અને બહેનોને આદરપૂર્વક અમે પધારવા વિનંતી કરીએ છીએ. અત્રે ચાતુર્માસ સ્થાયી રહેનારાઓ માટે ઉતારા, પાગરણાદીની ગોઠવણ કરી આપવા ઉપરાંત બીજી પણ યથાશક્તિ ભેદતી સગવડતા કરી આપવામાં આવશે. કિંમહુના.

લી, શાહ પ્રભુદાસ ત્રીભોવનદાસ.

શાહ હરખચંદ જયચંદ.

અમારા માનવંતા લાઘ્વ મેમ્બરોને ભેટ.

(અન્ય બંધુઓને સુચના)

આ સભાના માનવંતા લાઘ્વ મેમ્બરોને જણાવવા રત્ન લઘ્વે છીએ કે આ સભા તરફથી હાલમાં નીચેના ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ થયા છે જે ધારા મુજબ ભેટ આપવાના છે. દર શાલ જહોળી સંજ્યામાં ગ્રંથો ભેટ અપાતા હોવાથી તેમજ આર્થિક બાબતમાં પણ ઉદાર દીલથી ભેટ અપાતા હોવાથી, આ સભામાં દાખલ થયેલા લાઘ્વ મેમ્બરોને તે વિદિત છે કે અત્યાર સુધીમાં ભેટ મળેલા પુસ્તકોનું એક નાનું ઉપયોગી ગ્રંથોનું પુસ્તકાલય તેઓશ્રીને થયેલું હોવું જોઈએ. બીજા બધા કરતાં આ સંસ્થાએ લાઘ્વ મેમ્બરોને ગ્રંથો ભેટ આપવાનું ધારણું ઘણુંજ ઉદાર રાખ્યું છે જેની સરખામણી કરવાથી કે રીપોર્ટ વાંચવાથી સમજી શકાય તેવું છે. વળી હાલમાં ઘણીજ જહોળી સંજ્યામાં પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ કરવાનો પ્રયાસ ચાલુ હોવાથી અન્ય જોઈને બંધુઓએ પણ આ સભામાં લાઘ્વ મેમ્બર થઈ બીજા ધાર્મિક લાભ સાથે ગ્રંથો સંબંધીનો આર્થિક લાભ પણ લેવા જેવું છે.

આ વખતે નીચેના ગ્રંથો ભેટ આપવાના છે.

ભાષાંતર.

સંસ્કૃત

- ૧ શ્રાદ્ધગુણુ વિવરણુ ભાષાંતર (આવક ઉપયોગી ગ્રંથ) ૫ સુકૃતસાગર (ઇતિહાસિક ગ્રંથ)
- ૨ શ્રીચંપકમાલા સતીચરિત્રાસક્તી ઉપયોગી ગ્રંથ) ૬ શ્રીરેહિણીય ચરિત્ર.
- ૩ શ્રીસમ્યક્ત્વ સ્વરૂપ (સમ્યક્ત્વનું યથાર્થ સ્વરૂપ ટુંક- ૭ શ્રીમેરૂ ત્રયોદશી કથા. માંજણાવનાર ગ્રંથ)
- ૪ શ્રીજૈન પ્રશ્નોત્તર.

આ સભાનો ત્રિવાર્ષિક રીપોર્ટ.

નંબર ૫ થી ૭ સુધીના સંસ્કૃત ગ્રંથો હોવાથી અને તેના ખર્ચો જોઈને બંધુઓ ભાગ્યેજ હોવાથી જે સભાસદ પત્ર લખી મંગાવશે તેમને મોકલવામાં આવશે. કારણ કે તેવા મૂળ ગ્રંથો અનેક સંજ્યામાં સાધુ સાધ્વી મહારાજ તથા જ્ઞાનભંડારો વીગેરેને સભાની જેમ તેઓની વતી ભેટ અપાય છે અને નંબર ૧ થી ૪ (રીપોર્ટ સાથે) દર વખતે જેમ મોકલાય છે તેમ પોસ્ટેજ પુરતા પૈસાનું વી-પી કરી અમારા મુજબ લાઘ્વ મેમ્બરોને આવણું સુદી ૨ થી મોકલવામાં આવશે જેથી તેઓ સ્વીકારી લેશે એવી વિનંતિ છે. (નવા ગ્રંથો તૈયાર થાય છે.)

શ્રી શ્રાદ્ધગુણુ વિવરણુ. (ભાષાંતર.)

આવકના વિશેષ ધર્મના કારણરૂપ અને ઉચ્ચ ગૃહસ્થ ધર્મ (આવકના સામાન્ય ધર્મ) નું શુદ્ધ સ્વરૂપ બતાવનારો, મોક્ષમહેલના પ્રથમ સોપાનરૂપ, જયશ્રીનીસિદ્ધિને આપનાર આ અપૂર્વ ગ્રંથ છે. જેથી આવો આવકાપયોગી કાષ્ઠપણુ ગ્રંથ અત્યારસુધીમાં પ્રગટ થયો નથી. સરલ, સુબોધક વીવેચન સાથે અનેક કથાઓ સહિત શ્રીમદ્ જિનમંડનગણી મહારાજની કૃતિની આ એક સુંદર અને અત્યુત્તમ રચના છે, જેનું સરળ અને શુદ્ધ ભાષાંતર પ્રવર્તકજી મહારાજશ્રી ક્રાંતિવિજયજી મહારાજના શિષ્ય મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજે કરેલ છે. જોઈને તરીકે દાવો ધરાવનાર કે આવક ધર્મના ઇચ્છક કાષ્ઠપણુ વ્યક્તિના ધરમાં આ ગ્રંથ જે કે

આવક ધર્મની ઉચ્ચ શૈલીને જણાવનારો છે તે અવશ્ય હોવોજ બેઠકે. તે ખરેખર ઊપયોગી નેદ્ર અંથ છપાતાના દરમ્યાન ઊપાધ્યાય શ્રીમદ વીરવિજયજી મહારાજના પ્રશિષ્ય મુનિરાજ શ્રી પ્રમવિજયજીના નેક અભિપ્રાયથી અત્રેની જૈન બોર્ડીંગ તેમજ જૈન નાઇટ ક્લબના વિદ્યાર્થીઓને ધાર્મિક અભ્યાસની શરૂઆત તરીકે આ અંથ ચલાવવાની ખાસ યોજના થયેલી છે તેજ તેની ઊપયોગીતા પૂરતો પુરાવો છે, તે આખતમાં વધારે કાંઈપણ ન લખતાં તે સાદાંત ખાસ વાંચી જવાની ભલામણ કરીએ છીએ.

જોયા ઝલેજ કાગળો ઉપર, ચાર જુદીજુદી જાતના સુંદર ટાઇપોથી છપાવી સુંદર આઇડીગથી તેને અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે. રોયલ આઇપેજ પાંચીશ ફારમનો મુમારે ૩૦૦ પાનાનો દલદાર અંથ. (કાગળોની તેમજ તેને લગતા સાધનોની લગમને લઈને ઘણી મોંઘવારી છતાં તેની) કિંમત માત્ર રૂ. ૧-૮-૦ રાખી છે. પોસ્ટેજ જુદું. ઘણી નકલોના અગાઉથી ગ્રાહકો ચલા છે.

“ શ્રી સમ્યક્ત્વ સ્વરૂપ સ્તવ ”

મોક્ષની ઇચ્છાવાળા પ્રાણીઓને તેના ખીજ રૂપ સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ આવશ્યક છે. આ સમ્યક્ત્વ કે જેના વગર કોઈ પ્રાણી મુક્તિ મેળવી શકતો નથી, તેવા આત્મિક અને પૌદ્ગલિક મુખને ભિન્ન ભિન્ન દર્શાવનાર શ્રી સમ્યક્ત્વ ગુણ, તેની મૂળોત્પત્તિ, સ્વરૂપ અને વિવિધ બેદો ખતાવનાર આ એક લઘુ અને સરલ અપૂર્વ અંથ છે. અંથકર્તા પૂર્વાચાર્ય હોવાથી તેની અલૌકિક રચના કરી છે, જેનો ખાસ અભ્યાસ કરવા જેવો આ અંથ છે. જૈન શાળામાં અભ્યાસ કરતો યાજ્ઞને ખાસ વંચાવવા જેવો આ અંથ છે, જે હાલમાં અમારા તરફથી છપાઈ પ્રસિદ્ધ થયેલ છે. કિંમત રૂ. ૩-૩-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

—લા—
શ્રી જૈન આત્માન મ રી. ભાવનગર.

આ સમાનું જ્ઞાનોદ્કાર ખાતું.

આ માસમાં નવા અંથોની થયેલી યોજના.

અમારા આત્માનંદપ્રકાશ માસિકના દશમા અંકમાં છપાતા નવા અંથો ૩૪ ની જાહેર-ખખર આપવામાં આવેલી છે. આ માસમાં તે સિવાય નીચેના નવા અંથોની યોજના અને તે છપાવવાની શરૂઆત થઈ ચુકી છે જે થોડા સમયમાં પ્રસિદ્ધ થશે.

- ૧ વિજ્ઞપ્તિ ત્રિવેણિ. (વિસ્તૃત ઐતિહાસિક પ્રસ્તાવના સાથે)
- ૨ પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ. (વિસ્તારયુક્ત ટિપ્પણી અને ઉપોદ્ધાત સાથે.)
- ૩ વિજ્ઞપ્તિસંગ્રહ.
- ૪ વિજયદેવ મહાત્મ્ય. (બે ભાગમાં ભાષાંતર વિગેરે ઉપયોગી માહેતી સાથે.)
- ૫ કુપારસ કોષ.
- ૬ કરુણાવજ્રાયુધ નાટક.
- ૭ જૈન ગ્રંથ પ્રશસ્તિ સંગ્રહ. (જૈન ઇતિહાસના અંગજૂત સાધનો.)
- ૮ જૈન ઐતિહાસિક રાસ સંગ્રહ.

શ્રી કલ્પસૂત્ર-કીરણાવલી થોડા સમયમાં છપાવવાનું શરૂ થશે.

